

ระเบียบคู่มือ/มาตรฐานการปฏิบัติงาน

ถือบังคับใช้ในกรมเอเชียตะวันออก

คู่มือการปฏิบัติงาน
ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร
ของราชการ พ.ศ. 2540

จัดทำโดย
กองบรรณสารและห้องสมุด
กระทรวงการต่างประเทศ
สิงหาคม 2552

คำนำ

พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 เป็นกฎหมายสำคัญที่รับรองสิทธิของประชาชนชาวไทยทุกคนให้ได้รับรู้และเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับนโยบายและการดำเนินการต่าง ๆ ของรัฐ ทำให้การบริหารราชการเป็นไปอย่างโปร่งใส มีธรรมาภิบาล ส่งเสริมระบอบประชาธิปไตยที่ให้ประชาชนมีส่วนร่วม เจ้าหน้าที่ของรัฐทุกคนจึงจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 เพื่อปฏิบัติตามเจตนารมณ์ของกฎหมายได้อย่างถูกต้อง

ความมุ่งหวังในการจัดทำคู่มือการปฏิบัติงานตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ฉบับนี้ ก็เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของกระทรวงการต่างประเทศ ให้มีคู่มือที่รวบรวมระเบียบ ประกาศ คำสั่งของกระทรวงการต่างประเทศ ตลอดจนคำแนะนำและแนวทางปฏิบัติไว้ใกล้ตัวเพื่อศึกษาและอ้างอิง

คู่มือนี้ประกอบด้วยเนื้อหา ดังนี้

- ตอนที่ 1 บทนำ
- ตอนที่ 2 แนวทางปฏิบัติตาม พรบ. ข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ของกระทรวงการต่างประเทศ
- ตอนที่ 3 การขอรับบริการข้อมูลข่าวสาร ณ ศูนย์ข้อมูลข่าวสารของกระทรวงการต่างประเทศ
- ตอนที่ 4 รวมสำเนา พรบ. ข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ระเบียบกระทรวงการต่างประเทศว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการ และประกาศที่เกี่ยวข้อง
- ตอนที่ 5 กิจกรรมที่เกี่ยวข้องของกระทรวงการต่างประเทศ

สารบัญ

ตอนที่		หน้า
1	บทนำ	1
2	แนวทางปฏิบัติตาม พรบ. ข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ของกระทรวงการต่างประเทศ	4
3	การขอรับบริการข้อมูลข่าวสาร ณ ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร ของกระทรวงการต่างประเทศ	19
4	รวมสำเนา พรบ. ข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ระเบียบกระทรวงการต่างประเทศว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการ และประกาศที่เกี่ยวข้อง	30
5	กิจกรรมที่เกี่ยวข้องของกระทรวงการต่างประเทศ	31

ตอนที่ 1

บทนำ

พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.2540 ได้ประกาศลงในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 10 กันยายน 2540 และมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ 9 ธันวาคม 2540 หรือ 90 วันหลังการประกาศในราชกิจจานุเบกษา ทั้งนี้ประเทศสวีเดนเป็นประเทศแรกที่มีกฎหมายลักษณะนี้ (กฎหมาย Freedom of the Press ซึ่งเป็นการกำหนดขั้นตอนปฏิบัติในการใช้สิทธิในการรับรู้ และเป็นที่มาของการออกกฎหมายลักษณะคล้ายๆ กันนี้ของประเทศอื่นๆ ในระบอบประชาธิปไตย) ในขณะที่ประเทศไทยเป็นประเทศแรกในเอเชียที่มีกฎหมายนี้ โดยเป็นการรวมกฎหมายในต่างประเทศ 2 ฉบับ มาปรับปรุงและประยุกต์ให้เข้ากับสังคมไทย นั่นคือ กฎหมายเกี่ยวกับข้อมูลสาธารณะ ซึ่งประชาชนมีสิทธิรู้ และกฎหมายเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ซึ่งหน่วยงานที่ครอบครอง ควบคุมดูแลข้อมูลเหล่านั้นต้องคุ้มครองหรือไม่เปิดเผย

วัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540

1. เพื่อรับรองสิทธิได้รู้ (rights to know) ของประชาชนในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการดำเนินการต่างๆ ของรัฐ เพื่อประชาชนจะสามารถแสดงความคิดเห็นและใช้สิทธิทางการเมืองได้ถูกต้องกับความเป็นจริง รวมทั้งมีส่วนร่วมในกระบวนการบริหารและการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐอันจะเป็นการส่งเสริมให้มีรัฐบาลที่บริหารบ้านเมืองอย่างมีประสิทธิภาพ โปร่งใส เป็นไปเพื่อประโยชน์ของประชาชนมากยิ่งขึ้น
2. เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารของราชการที่หน่วยงานของรัฐไม่ต้องเปิดเผยหรืออาจไม่เปิดเผย เพื่อให้ชัดเจนต่อการปฏิบัติโดยจำกัดเฉพาะข้อมูลข่าวสารที่หากเปิดเผยแล้วจะเกิดความเสียหายต่อประเทศชาติหรือต่อประโยชน์ที่สำคัญของเอกชน
3. เพื่อคุ้มครองการรุกรานสิทธิส่วนบุคคลในส่วนที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่อยู่ในความครอบครองของหน่วยงานของรัฐ

เนื้อหาสาระในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ประกอบด้วย

หมวด 1 มาตรา 7-13 บัญญัติถึงการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร เกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารของราชการที่หน่วยงานของรัฐต้องส่งพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา ต้องจัดไว้ให้ประชาชนตรวจดู และต้องจัดหาให้แก่ประชาชนผู้ขอ

หมวด 2 มาตรา 14-20 บัญญัติถึงการไม่ต้องเปิดเผยข้อมูลข่าวสารที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อสถาบันพระมหากษัตริย์ ข้อมูลข่าวสารที่หน่วยงานของรัฐอาจมีคำสั่งมิให้เปิดเผยก็ได้ โดยคำนึงถึงองค์ประกอบด้านการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย ประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ยังต้องคำนึงถึงข้อมูลข่าวสารที่หากเปิดเผยแล้ว หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบตามกฎหมาย ขณะที่เจ้าหน้าที่ไม่ต้องรับผิดชอบหากกระทำโดยสุจริต

หมวด 3 มาตรา 21-25 บัญญัติถึงการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร การจัดระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่อยู่ในครอบครองของหน่วยงานของรัฐ

หมวด 4 มาตรา 26 บัญญัติถึงการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารประเภทเอกสารประวัติศาสตร์ เพื่อให้ประชาชนได้ศึกษาค้นคว้า

หมวด 5 มาตรา 27-34 บัญญัติถึง ที่มา อำนาจ หน้าที่ของคณะกรรมการข้อมูลข่าวสาร

หมวด 6 มาตรา 35-39 บัญญัติถึง ที่มา อำนาจ หน้าที่ของของคณะกรรมการวินิจฉัยข้อมูลข่าวสาร

หมวด 7 มาตรา 40-41 บัญญัติบทกำหนดโทษ มาตรา 42-43 บัญญัติบทเฉพาะกาล

นอกจากนี้ ตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ยังมีหลักการสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการข้อมูลข่าวสาร อยู่ 3 มาตรา คือ

มาตรา 34 สิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง ความเป็นอยู่ส่วนตัว ย่อมได้รับความคุ้มครอง

มาตรา 58 บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับทราบข้อมูลสาธารณะในครอบครองของหน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ และราชการส่วนท้องถิ่น เว้นแต่การเปิดเผยนั้น จะกระทบต่อความมั่นคงของรัฐ ความปลอดภัยของประชาชน หรือส่วนได้เสีย อันพึงได้รับความคุ้มครองของบุคคลอื่น ตามที่กฎหมายบัญญัติ และ

มาตรา 59 บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับข้อมูล คำชี้แจงและเหตุผลจากหน่วยงานของรัฐ
รัฐวิสาหกิจ และราชการส่วนท้องถิ่น ก่อนการอนุญาตหรือการดำเนินโครงการ/
กิจกรรมใดที่อาจมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม สุขภาพ คุณภาพชีวิต หรือส่วนได้ส่วน
เสียอื่นเกี่ยวกับงานหรือชุมชน

กล่าวโดยสรุป คือ พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 เป็นเรื่องของการ
เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการ ที่ถือว่าเป็นข้อมูลสาธารณะซึ่งประชาชนมีสิทธิรู้ ขณะเดียวกันก็เป็น
การคุ้มครองข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ที่อยู่ในความครอบครอง/ควบคุมดูแลของหน่วยงานของรัฐ ทั้งนี้
การเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของราชการมีความสำคัญในการที่จะทำให้ประชาชนได้ข้อมูลข่าวสารที่สมบูรณ์
ในการตัดสินใจ ได้รับทราบการทำงานของรัฐบาล รวมทั้งมีโอกาสในการร่วมกำหนดนโยบายของรัฐ อีกทั้ง
ยังเป็นการควบคุมตรวจสอบการปฏิบัติงานของรัฐด้วย

ประโยชน์ที่ได้รับจากพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ได้แก่

ประชาชน

1. เข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองได้โดยตรง
2. แสดงความคิดเห็นของตนและสะท้อนความต้องการ
ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

หน่วยงานของรัฐ

1. โปร่งใสตรวจสอบได้
2. สร้างภาพลักษณ์ที่ดี
3. เกิดการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ

สังคมส่วนรวม

1. เกิดค่านิยมและวิถีปฏิบัติที่ดี
2. ส่งเสริมความคิดสังคมประชาธิปไตย

ตอนที่ 2

แนวทางปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร ของราชการ พ.ศ. 2540 ของกระทรวงการต่างประเทศ

พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 เป็นกฎหมายที่รองรับ “สิทธิได้รู้” ของประชาชน โดยกำหนดสิทธิในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของราชการ และกำหนดหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐ และเจ้าหน้าที่ของรัฐให้ต้องปฏิบัติตามกฎหมาย เพื่อรับรองและคุ้มครองสิทธิของประชาชน การเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ นอกจากเป็นการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายข้อมูลข่าวสารแล้ว ยังเป็นการดำเนินการตามตัวชี้วัด เรื่อง “ระดับความสำเร็จในการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของทางราชการ” ตามคำรับรองการปฏิบัติราชการอีกด้วย

เจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540

1. เพื่อให้ประชาชนได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการดำเนินการต่างๆ ของรัฐอย่างกว้างขวาง
2. เพื่อให้สามารถแสดงความคิดเห็น และใช้สิทธิทางการเมือง ได้โดยถูกต้อง ตรงตามความเป็นจริง ส่งเสริมให้รัฐบาลเป็นไปโดยประชาชนมากยิ่งขึ้น
3. เพื่อคุ้มครองข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลในส่วนที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลข่าวสารของราชการ

หลักการตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540

1. เปิดเผยเป็นหลัก ปกปิดเป็นข้อยกเว้น เป็นหลักการพื้นฐานที่ใช้กับข้อมูลข่าวสารทั่วไป ซึ่งตรงกันข้ามกับการปฏิบัติของราชการในอดีต ที่ถือว่าเอกสารของทางราชการเป็นความลับที่พึงสงวน โดยดำเนินการแบบปกปิดเป็นหลัก ดังนั้น ในช่วงแรกๆ ของการบังคับใช้กฎหมายนี้จึงมีอุปสรรคต่างๆ เพราะขัดกับการปฏิบัติและความเคยชินของข้าราชการ อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันราชการต้องปฏิบัติตามกฎหมายดังกล่าว โดยเปิดเผยข้อมูลเป็นหลัก ส่วนการปกปิดหรือไม่เปิดเผยข้อมูลนั้น จะต้องเป็นไปตามข้อยกเว้นที่กำหนดไว้ในกฎหมายฉบับนี้เท่านั้น

2. ข้อยกเว้นต้องเป็นไปตามกฎหมายเท่านั้น ในมาตรา 14 และมาตรา 15 ของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ได้กล่าวถึงเหตุผล/ข้อยกเว้นของการไม่เปิดเผยข้อมูล ซึ่งหากไม่เป็นไปตามข้อยกเว้นดังกล่าว ก็ต้องใช้หลักการข้อ 1 คือการเปิดเผยข้อมูลเป็นหลัก

3. การคุ้มครองข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล เป็นการคุ้มครองข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ตามกฎหมายเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล โดยปกปิดเป็นหลัก เปิดเผยเป็นข้อยกเว้น ซึ่งตรงข้ามกับหลักการข้อ 1 ที่ใช้กับข้อมูลข่าวสารทั่วไปของราชการ โดยหลักการข้อ 3 นี้ จะใช้กับข้อมูลข่าวสารของราชการที่มีลักษณะเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล

ขอบเขตการบังคับใช้กฎหมาย

ในนิยามความหมายต่างๆ ของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 (มาตรา 4) เป็นการกำหนดขอบเขตการบังคับใช้กฎหมายไปในตัวด้วย โดยมีนิยามความหมายของ คำต่าง ๆ ดังนี้

1. “**ข้อมูลข่าวสาร**” หมายถึง สิ่งที่สื่อความหมายให้รู้เรื่องราว ข้อเท็จจริง ข้อมูล หรือสิ่งใด ๆ ไม่ว่าการสื่อความหมายนั้นจะทำได้ โดยสภาพของสิ่งนั้นเอง หรือโดยผ่านวิธีการใด ๆ และไม่ว่าจะได้จัดทำไว้ในรูปของเอกสาร แฟ้ม รายงาน หนังสือ แผนผัง แผนที่ ภาพวาด ภาพถ่าย ฟิล์ม การบันทึกภาพ หรือเสียง การบันทึกโดยเครื่องคอมพิวเตอร์ หรือวิธีอื่นใดที่ทำให้สิ่งที่บันทึกไว้ปรากฏได้

2. “**ข้อมูลข่าวสารของราชการ**” หมายถึง ข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในความรับผิดชอบหรือควบคุมดูแลของหน่วยงานของรัฐ ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการดำเนินงานของรัฐ หรือข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเอกชน

3. “**หน่วยงานของรัฐ**” หมายถึง ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ ส่วนราชการสังกัดรัฐสภา ศาลเฉพาะในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับการพิจารณาพิพากษาคดี องค์การควบคุมการประกอบวิชาชีพ หน่วยงานอิสระของรัฐ และหน่วยงานอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

4. “**เจ้าหน้าที่ของรัฐ**” หมายถึง ผู้ซึ่งปฏิบัติให้แก่หน่วยงานของรัฐ

5. “**ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล**” หมายถึง ข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของบุคคล เช่น การศึกษา ฐานะการเงิน ประวัติสุขภาพ ประวัติอาชญากรรม หรือประวัติการทำงาน บรรดาที่มีชื่อของผู้ นั้นหรือมีเลขหมาย รหัส หรือสิ่งบอกลักษณะอื่นที่ทำให้รู้ตัวผู้นั้นได้ เช่น ลายพิมพ์นิ้วมือ แผ่นบันทึก ลักษณะเสียงของคนหรือรูปถ่าย และให้หมายความรวมถึงข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของผู้ที่ถึงแก่กรรมแล้ว เป็นต้น กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ข้อมูลข่าวสารนั้นจะต้องประกอบด้วย 2 สิ่ง จึงจะถือว่าเป็น

ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ได้แก่ 1) สิ่งเฉพาะตัวของบุคคล เช่น ฐานะการเงิน ประวัติการทำงาน ประวัติสุขภาพ ฯลฯ และ 2) สิ่งที่ทำให้รู้ตัวผู้นั้นได้ ได้แก่ ชื่อ นามสกุล เสียง ภาพ รหัสพันธุกรรม (DNA) ฯลฯ

ทั้งนี้ มาตรา 21 ของพระราชบัญญัตินี้ กำหนดไว้ว่า “บุคคล” หมายถึง บุคคลธรรมดาเท่านั้น ไม่รวมถึง นิติบุคคลที่เป็นบริษัทห้างร้านต่าง ๆ ดังนั้น กฎหมายฉบับนี้จึงให้ความคุ้มครองเฉพาะบุคคลธรรมดาเท่านั้น แต่บุคคล ตามกฎหมายจะไม่ได้รับความคุ้มครองในเรื่องข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล

ประเภทของข้อมูลข่าวสารของราชการ

1. ข้อมูลข่าวสารที่เปิดเผยได้ ได้แก่
 - ข้อมูลข่าวสารที่ลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา ตามมาตรา 7
 - ข้อมูลข่าวสารที่หน่วยงานจัดไว้ให้ประชาชนเข้าตรวจดู ตามมาตรา 9
 - ข้อมูลข่าวสารที่มีการร้องขอให้เปิดเผย ตามมาตรา 11

2. เอกสารประวัติศาสตร์ ตามมาตรา 26

3. ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล (หมวด 3) คือ ข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของบุคคลและ สิ่งที่ทำให้รู้ตัวผู้นั้นได้ โดยมาตรา 23 ได้กำหนด หน้าที่และแนวทางปฏิบัติสำหรับหน่วยงานต่าง ๆ ของ รัฐ เกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลในความควบคุมดูแล ดังนี้

- ต้องจัดให้มีข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลเพียงพอที่เกี่ยวข้องและจำเป็น เพื่อการดำเนินงานของหน่วยงานของรัฐให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์เท่านั้นและยกเลิกการจัดให้มีระบบดังกล่าวเมื่อหมดความจำเป็น (มาตรา 23(1))
- ต้องพยายามเก็บข้อมูลข่าวสารจากเจ้าของข้อมูลโดยตรง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในกรณีที่กระทบถึง ประโยชน์ได้เสียโดยตรงของบุคคลนั้น (มาตรา 23(2))
- ต้องจัดให้มีการพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา และตรวจสอบแก้ไขให้ถูกต้องอยู่เสมอ (มาตรา 23(3)) โดยไม่ได้ลงในรายละเอียด แต่เป็นข้อมูลเกี่ยวกับประเภทของบุคคลที่มีการเก็บข้อมูลไว้ ประเภทของระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ลักษณะการใช้ข้อมูลตามปกติ วิธีการขอตรวจดูข้อมูล ข่าวสารของเจ้าของข้อมูล วิธีการขอให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อมูล และแหล่งที่มาของข้อมูล

- ต้องตรวจสอบแก้ไขข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลในความรับผิดชอบให้ถูกต้อง อยู่เสมอ (มาตรา 23(4))
- ต้องจัดระบบรักษาความปลอดภัยให้แก่ระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตาม ความเหมาะสม เพื่อป้องกันมิให้มีการนำไปใช้โดยไม่เหมาะสม หรือเป็นผลร้ายต่อเจ้าของข้อมูล (มาตรา 23(5))

ทั้งนี้ ในมาตรา 25 ระบุไว้ว่า บุคคลมีสิทธิที่จะได้รับรู้ถึงข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับตน โดยทำหนังสือคำขอไปยังหน่วยงานของรัฐที่ควบคุมดูแลข้อมูลข่าวสาร และหน่วยงานของรัฐต้องให้ บุคคลนั้น หรือผู้กระทำการแทนบุคคลนั้น ได้ตรวจดูหรือได้รับสำเนาข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้อง กับบุคคลนั้น ซึ่งหากเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลนั้นไม่ถูกต้องตามความเป็นจริง ก็มีสิทธิยื่นคำขอ เป็นหนังสือให้หน่วยงานของรัฐที่ควบคุมดูแลข้อมูลข่าวสาร แก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือลบข้อมูลข่าวสารส่วน นั้นได้ ซึ่งหน่วยงานของรัฐต้องพิจารณาคำขอดังกล่าวและแจ้งให้บุคคลนั้นทราบด้วย

4. ข้อมูลข่าวสารที่อาจไม่ต้องเปิดเผยก็ได้ ได้แก่

4.1 ข้อมูลข่าวสารของราชการที่ห้ามมิให้เปิดเผย ตามมาตรา 14 คือ ข้อมูล ข่าวสารที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อสถาบันพระมหากษัตริย์ซึ่งพระราชบัญญัติกำหนดว่าจะ เปิดเผยมิได้โดยไม่มีข้อยกเว้น ให้ไปพิจารณาในดุลพินิจซึ่งน้ำหนักทั้งสิ้น

4.2 ข้อมูลข่าวสารของราชการที่หน่วยงานของรัฐอาจมีคำสั่งมิให้เปิดเผย ตามมาตรา 15 คือ ข้อมูลที่หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอาจใช้ดุลพินิจเพื่อมีคำสั่งไม่เปิดเผย ข้อมูลข่าวสารก็ได้ โดยคำนึงถึง การปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์ สาธารณะ และประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกัน ซึ่งข้อมูลดังกล่าว ได้แก่

- ข้อมูลข่าวสารที่การเปิดเผยจะกระทบต่อความมั่นคงของประเทศ ความสัมพันธ์ ระหว่างประเทศ หรือความมั่นคงในทางเศรษฐกิจ หรือการคลังของประเทศ (มาตรา 15(1))
- ข้อมูลข่าวสารที่การเปิดเผยจะทำให้การบังคับใช้กฎหมายเสื่อมประสิทธิภาพ หรือไม่อาจสำเร็จตามวัตถุประสงค์ได้ ไม่ว่าจะเกี่ยวกับการฟ้องคดี การป้องกัน การปราบปราม การทดสอบ การตรวจสอบ หรือการรู้แหล่งที่มา ของข้อมูลข่าวสารหรือไม่ก็ตาม (มาตรา 15(2))

- ความเห็นหรือคำแนะนำภายในหน่วยงานของรัฐ ในการดำเนินการเรื่องใดเรื่องหนึ่ง แต่ทั้งนี้ ไม่รวมถึงรายงานทางวิชาการ รายงานข้อเท็จจริง หรือข้อมูลข่าวสารที่นำมาใช้ในการทำความเข้าใจหรือคำแนะนำภายในดังกล่าว (มาตรา 15(3))

- ข้อมูลข่าวสารที่เปิดเผยแล้วอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต หรือความปลอดภัยของบุคคลใด บุคคลหนึ่ง (มาตรา 15(4))

- ข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับรายงานแพทย์ หรือข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการรุกราน สิทธิส่วนบุคคลโดยไม่สมควร (มาตรา 15(5))

- ข้อมูลข่าวสารของราชการที่มีกฎหมายคุ้มครองมิให้เปิดเผย หรือข้อมูลข่าวสารที่มีผู้ให้มาโดยไม่ประสงค์ให้ทางราชการนำไปเปิดเผยต่อผู้อื่น (มาตรา 15(6))

- ข้อมูลข่าวสารอื่นตามที่มีการกำหนดในพระราชกฤษฎีกาเพิ่มเติม (มาตรา 15(7))

ทั้งนี้ หากเจ้าหน้าที่ของรัฐเห็นว่า การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการใดอาจมีผลกระทบถึงประโยชน์ได้เสียของผู้อื่น จะต้องสอบถามคำคัดค้านจากผู้ถูกระทบเสียก่อน โดยให้ผู้นั้นเสนอคำคัดค้านภายในเวลาที่กำหนด ซึ่งต้องไม่น้อยกว่า 15 วัน นับตั้งแต่วันที่ได้รับแจ้ง ซึ่งผู้ถูกระทบมีสิทธิคัดค้านการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารนั้นได้ โดยทำเป็นหนังสือถึงเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นไปตามมาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้

5. ข้อมูลที่เป็นความลับ ตามมาตรา 16

โดยมาตราดังกล่าวได้ให้อำนาจคณะรัฐมนตรีหรือกระเปาะว่าด้วยการรักษาความลับของทางราชการ พ.ศ. 2544 โดยดูควบคู่ไปกับระเบียบว่าด้วยการรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ พ.ศ. 2517 ในส่วนที่ว่าด้วยเอกสารข้อมูลข่าวสารลับ ซึ่งกำหนดไว้อย่างชัดเจน โดยไม่ขัดกับระเบียบว่าด้วยการรักษาความลับของทางราชการ พ.ศ. 2544 สำหรับองค์ที่เกิดขึ้นตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ได้แก่

1. คณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ (หมวด 5)

มีอำนาจหน้าที่ในการสอดส่องดูแลและให้คำแนะนำเกี่ยวกับการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐและหน่วยงานของรัฐ และให้คำปรึกษาแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือหน่วยงานของรัฐ เกี่ยวกับการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติ ตามที่ได้รับคำขอ รวมทั้งอำนาจหน้าที่อื่น ๆ ตามที่กำหนดไว้ใน มาตรา 28 แห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ ซึ่งโดยสรุปแล้ว คณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ มีหน้าที่เพียงการพิจารณาและให้คำแนะนำ โดยไม่มีอำนาจบังคับหรือสั่งการใด ๆ ดังนั้น หากเกิดการ ร้องเรียนเนื่องจากได้รับความเสียหายจากการ เปิดเผย/ ไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ก็เป็นสิทธิของผู้ได้รับ ความเสียหายที่จะไปฟ้องดำเนินคดีตามกฎหมายต่อไป

2. คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร (หมวด 6)

มีอำนาจหน้าที่ พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่ง มิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามมาตรา 14 หรือมาตรา 15 หรือคำสั่งไม่รับฟังคำคัดค้านตามมาตรา 17 และคำสั่งไม่แก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือลบ ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามมาตรา 25 โดยการแต่งตั้งคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร นั้น ให้แต่งตั้งตามสาขาความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านของข้อมูลข่าวสาร ซึ่งในปัจจุบัน มีการแต่งตั้ง คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารแล้วจำนวน 5 คณะ ได้แก่ ข้อมูลข่าวสารด้านความ มั่นคงของประเทศ ด้านเศรษฐกิจและการคลังของประเทศ ด้านการแพทย์ และสาธารณสุข ด้าน วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี อุตสาหกรรม และการเกษตร และด้านการบริหารราชการแผ่นดิน การสังคม และการบังคับใช้กฎหมาย

การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการ

การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการ กำหนดไว้ 4 กรณี ดังนี้

1. เปิดเผยโดยการนำข้อมูลข่าวสารที่กฎหมายกำหนดลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา
2. เปิดเผยโดยการตั้งแสดงไว้ในสถานที่ที่หน่วยงานจัดเตรียมไว้ให้ประชาชนเข้าตรวจดูได้ด้วยตนเอง
3. เปิดเผยตามที่ประชาชนมีคำขอเป็นการเฉพาะราย
4. เปิดเผยโดยหอบจดหมายเหตุแห่งชาติ

1. การเปิดเผยโดยการนำข้อมูลข่าวสารที่กฎหมายกำหนดลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา ตามมาตรา 7

ข้อมูลข่าวสารของราชการที่หน่วยงานของรัฐต้องจัดให้มีการลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา ตามมาตรา 7 ได้แก่

- 1.1 โครงสร้างและการจัดองค์กรในการดำเนินงาน
- 1.2 สรุปอำนาจหน้าที่สำคัญและวิธีการดำเนินงาน
- 1.3 สถานที่ติดต่อเพื่อขอรับข้อมูลข่าวสารหรือคำแนะนำในการติดต่อกับ

หน่วยงานของรัฐ

1.4 กฎ มติคณะรัฐมนตรี ข้อบังคับ คำสั่ง หนังสือเวียน ระเบียบ แบบแผนนโยบาย หรือ การตีความ ทั้งนี้ เฉพาะที่จัดให้มีขึ้นโดยมีสภาพอย่างกฎ เพื่อให้มีผลเป็นการทั่วไปต่อเอกชนที่เกี่ยวข้อง

- 1.5 ข้อมูลข่าวสารอื่นตามที่คณะกรรมการกำหนด

2. การเปิดเผยโดยการตั้งแสดงไว้ในสถานที่ที่หน่วยงานจัดเตรียมไว้ให้ประชาชนเข้าตรวจดูได้ด้วยตนเอง ตามมาตรา 9

นอกจากมีการลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษาแล้ว การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารที่รัฐต้องปฏิบัติอีกประการหนึ่ง คือ การแสดงข้อมูลข่าวสารของราชการไว้ ณ สถานที่ที่หน่วยงานของรัฐจัดเตรียมไว้เพื่อให้ประชาชนเข้าตรวจดูข้อมูล ได้แก่

2.1 ผลการพิจารณาหรือคำวินิจฉัยที่มีผลโดยตรงต่อเอกชน รวมทั้งความเห็นแย้งและคำสั่งที่เกี่ยวข้องในการพิจารณาวินิจฉัยดังกล่าว

2.2 นโยบายหรือการตีความที่ไม่เข้าข่ายต้องลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษาตามมาตรา 7 (4)

2.3 แผนงาน โครงการ และงบประมาณรายจ่ายประจำปีของปีที่กำลังดำเนินการ

2.4 คู่มือหรือคำสั่งเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมีผลกระทบถึงสิทธิหน้าที่ของเอกชน

2.5 สิ่งพิมพ์ที่ได้มีการอ้างอิงตามมาตรา 7 วรรคสอง คือ สิ่งพิมพ์ที่มีการจัดพิมพ์เพื่อให้แพร่หลายตามจำนวนพอสมควรแล้ว และมีการลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษาโดยอ้างอิงถึงสิ่งพิมพ์นั้น

2.6 สัญญาสัมปทาน สัญญาที่มีลักษณะเป็นการผูกขาดตัดตอนหรือสัญญาร่วมทุนกับเอกชนในการจัดทำบริการสาธารณะ

2.7 มติคณะรัฐมนตรี หรือมติคณะกรรมการที่แต่งตั้งโดยกฎหมายหรือโดยคณะรัฐมนตรี ทั้งนี้ ให้ระบุรายชื่อรายงานทางวิชาการ รายงานข้อเท็จจริง หรือข้อมูลข่าวสารที่นำมาใช้ในการพิจารณาได้ด้วย

2.8 ข้อมูลข่าวสารอื่นตามที่คณะกรรมการกำหนด

3. การเปิดเผยโดยประชาชนมีคำขอเป็นการเฉพาะราย ตามมาตรา 11

มาตรา 11 แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 กำหนดไว้ว่า ถ้ามีผู้มาขอข้อมูลข่าวสารอื่นใดของราชการ และคำขอนั้นระบุข้อมูลข่าวสารที่ต้องการในลักษณะที่อาจเข้าใจได้ตามควร ให้หน่วยงานของรัฐรับผิดชอบจัดหาข้อมูลข่าวสารนั้นให้แก่ผู้ขอในเวลาอันสมควร ดังนั้น การจัดข้อมูลข่าวสารให้ประชาชนตามวิธีนี้ มีลักษณะเป็นการจัดข้อมูลข่าวสารให้กับผู้ขอเป็นรายกรณี ซึ่งแตกต่างกันตามความต้องการของแต่ละคน ทั้งนี้ ข้อมูลข่าวสารที่ขอนี้ ไม่มีข้อจำกัดในเรื่องที่จะขอว่าจะขอเรื่องอะไร หากไม่เข้าข้อยกเว้นที่จะไม่เปิดเผยตามที่พระราชบัญญัติกำหนด ให้ถือเป็นหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐที่ต้องจัดหาให้ นอกจากนี้ ต้องเป็นข้อมูลข่าวสารที่มีอยู่แล้วในสภาพที่พร้อมจะให้ได้ ไม่ใช่ว่าต้องไปจัดทำ วิเคราะห์ รวบรวม สรุป หรือจัดให้มีขึ้นใหม่ หรือหาก จะจัดทำขึ้นใหม่ก็ได้ แต่ต้องเป็นไปเพื่อการพิทักษ์คุ้มครองสิทธิประโยชน์ของประชาชน ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ทางการค้า ซึ่งหน่วยงานสามารถเก็บค่าบริการได้ตามที่เห็นสมควร โดยผู้ขอข้อมูลจะต้อง

ยื่นคำขอเป็นลายลักษณ์อักษร เขียนให้เข้าใจได้พอสมควรว่าขอข้อมูลข่าวสารเรื่องใด และส่งคำขอ ดังกล่าวไปยังหน่วยงานของรัฐที่จัดเก็บหรือครอบครองดูแลข้อมูลข่าวสารที่ต้องการขอนั้น

4. การเปิดเผยโดยหจกคณหมายเหตุแห่งชาติ ตามมาตรา 26

ข้อมูลข่าวสารของราชการที่จะเปิดเผยโดยวิธีนี้ คือ ข้อมูลข่าวสารที่เป็นเอกสาร ประวัติศาสตร์ ทั้งนี้ เพื่อให้ประชาชนได้มีโอกาสศึกษา ค้นคว้าเอกสารประวัติศาสตร์ ได้แก่ ข้อมูล ข่าวสารของราชการที่หน่วยงานของรัฐไม่ประสงค์จะเก็บรักษาไว้หรือข้อมูลข่าวสารของราชการตาม มาตรา 14 (ข้อมูลข่าวสารของราชการที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อสถาบันพระมหากษัตริย์) เมื่อ ครบ 75 ปี และข้อมูลข่าวสารตามมาตรา 15 (ข้อมูลข่าวสารของราชการที่หน่วยงานของรัฐ หรือ เจ้าหน้าที่ของรัฐ อาจใช้ดุลพินิจมีคำสั่งไม่ให้เปิดเผย) เมื่อครบ 20 ปี นับแต่วันที่เสร็จสิ้นการจัดให้มี ข้อมูลข่าวสารนั้น ให้หน่วยงานของรัฐส่งมอบให้แก่หอจดหมายเหตุแห่งชาติ กรมศิลปากร หรือ หน่วยงานอื่นของรัฐตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา เพื่อคัดเลือกไว้ให้ประชาชนได้ศึกษาค้นคว้า

ทั้งนี้ กำหนดเวลาดังกล่าวอาจขยายออกไปได้คราวละ 5 ปี ตามกรณีที่กำหนดไว้ในมาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ ดังนั้น โดยหลักการแล้วประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของราชการ ได้ทั้งหมดในช่วงเวลาต่างๆ เพราะข้อมูลข่าวสารบางเรื่องไม่สามารถเปิดเผยได้ในช่วงเวลาหนึ่ง แต่ ทำยที่สุดก็จะสามารถเปิดเผยได้

ข้อมูลข่าวสารของราชการที่หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐมีให้เปิดเผย หรืออาจมีคำสั่งมิให้เปิดเผย

1. ข้อมูลข่าวสารของราชการที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อสถาบันพระมหากษัตริย์
จะเปิดเผยมิได้ (มาตรา 14)
2. ข้อมูลข่าวสารของราชการที่เจ้าหน้าที่หน่วยงานของรัฐอาจมีคำสั่งมิให้เปิดเผย โดยคำนึงถึง
การปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ของประชาชน
ที่เกี่ยวข้อง ประกอบกันมีลักษณะ ดังนี้
 - 2.1 การเปิดเผยจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อความมั่นคงของประเทศ
ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ หรือความมั่นคงในทางเศรษฐกิจ หรือการคลังของประเทศ
 - 2.2 การเปิดเผยจะทำให้การบังคับใช้กฎหมายเสื่อมประสิทธิภาพหรือไม่อาจ
สำเร็จตามวัตถุประสงค์ได้ไม่ว่าจะเกี่ยวกับการฟ้องคดี การป้องกัน การปราบปราม การทดสอบ การ
ตรวจสอบ หรือการรู้แหล่งที่มาของข้อมูลข่าวสารหรือไม่ก็ตาม
 - 2.3 ความเห็นหรือคำแนะนำภายในหน่วยงานของรัฐในการดำเนินการเรื่องหนึ่ง
เรื่องใด แต่ทั้งนี้ไม่รวมถึงรายงานทางวิชาการ รายงานข้อเท็จจริง หรือข้อมูลข่าวสารที่นำมาใช้ในการ
ทำความเข้าใจ หรือคำแนะนำภายในดังกล่าว
 - 2.4 การเปิดเผยจะก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตหรือความปลอดภัยของบุคคลหนึ่ง
บุคคลใด
 - 2.5 รายงานการแพทย์หรือข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการ
รุกรานสิทธิส่วนบุคคลโดยไม่สมควร
 - 2.6 ข้อมูลข่าวสารของราชการที่มีกฎหมายคุ้มครองมิให้เปิดเผยหรือข้อมูล
ข่าวสารที่มีผู้ให้มาโดยไม่ประสงค์ให้ทางราชการนำไปเปิดเผยต่อผู้อื่น
 - 2.7 กรณีอื่นตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

ศูนย์ข้อมูลข่าวสารของราชการ

“ศูนย์ข้อมูลข่าวสารของราชการ” เป็นสถานที่ที่หน่วยงานของรัฐจัดรวบรวมข้อมูลข่าวสารไว้ให้ประชาชนเข้าค้นหาข้อมูลข่าวสารของราชการได้เอง ซึ่งเป็นไปตามมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารนั้น หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดตั้งศูนย์ข้อมูลข่าวสารของราชการ ตามประกาศคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ เรื่อง “หลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการจัดให้มีข้อมูลข่าวสารของราชการไว้ให้ประชาชนเข้าตรวจดู” มีรายละเอียดดังนี้

1. สถานที่ตั้งของศูนย์ข้อมูลข่าวสาร

1.1 จัดตั้งภายในสำนักงาน โดยจัดเป็นศูนย์ข้อมูลข่าวสารในห้องใดห้องหนึ่งเป็นสัดส่วน แต่หากมีพื้นที่น้อยก็จัดเป็นมุมหนึ่งของห้องในสำนักงานนั้น ซึ่งหากไม่สามารถเก็บข้อมูลข่าวสารไว้ได้ทั้งหมดในที่เดียวกัน ก็สามารถแยกเก็บไว้ต่างหากได้ แต่ต้องคำนึงถึงความสะดวกของประชาชนในการขอตรวจดูข้อมูลข่าวสารด้วย

1.2 จัดตั้งภายนอกสำนักงาน โดยจัดในท้องที่ของหน่วยงานอื่นที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียงได้ ทั้งนี้ ควรจัดทำป้ายชื่อ “ศูนย์ข้อมูลข่าวสารของ.....(ชื่อหน่วยงาน).....” ติดไว้ด้วย

2. การมอบหมายหน่วยงานและเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ หน่วยงานของรัฐควรมอบหมายหน่วยงานย่อยเพียงหน่วยเดียว เป็นผู้รับผิดชอบการดำเนินงานของศูนย์ข้อมูลข่าวสาร ไม่ควรแบ่งกระจายออกไปตามหน่วยงานต่าง ๆ และควรมีเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานนั้นรับผิดชอบโดยตรง

3. วัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นภายในศูนย์ข้อมูลข่าวสาร ควรจัดให้มีตู้ หรือชั้นและแฟ้มสำหรับจัดเก็บเอกสารและดัชนีข้อมูลข่าวสาร โต๊ะและเก้าอี้สำหรับให้ผู้มาขอตรวจดูข้อมูลข่าวสาร

4. การจัดเก็บข้อมูลข่าวสารในศูนย์ข้อมูลข่าวสาร

4.1 ระบบการจัดเก็บข้อมูลข่าวสาร อาทิ การจำแนกข้อมูลตามหน่วยงานในสังกัด และหมายเลข(รหัส) ประจำข้อมูลข่าวสารนั้น การแยกข้อมูลข่าวสารออกเป็นหมวด/เรื่องตามมาตรา 9 (1) - (8) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 การจัดลำดับตัวอักษรของเรื่องภายในแฟ้ม การจัดทำบัตรค้นประเภทข้อมูลข่าวสารและหมวด/เรื่องข้อมูล การจัดทำดัชนีข้อมูลข่าวสาร เป็นต้น

4.2 การจัดทำแฟ้มบันทึกการขอตรวจดู และสำเนาเอกสารเพื่อเป็นสถิติการดำเนินการของศูนย์ข้อมูลข่าวสาร

5. การให้บริการข้อมูลข่าวสารในศูนย์ข้อมูลข่าวสาร เช่น

- แนะนำให้ประชาชนตรวจสอบข้อมูลเบื้องต้นจากดัชนีที่ศูนย์ข้อมูลข่าวสารจัดทำไว้ เพื่อค้นหาข้อมูลข่าวสารตามที่ต้องการ
- ช่วยเหลือในการให้คำแนะนำและค้นหาข้อมูลข่าวสารให้ประชาชน
- เมื่อประชาชนขอถ่ายสำเนาเอกสารที่ขอตรวจดู เจ้าหน้าที่จะดำเนินการถ่ายสำเนาให้ โดยคิดค่าธรรมเนียม เช่น ขนาดกระดาษ A4 หน้าละไม่เกิน 1 บาท เป็นต้น
- หากประชาชนต้องการให้รับรองสำเนาถูกต้อง เจ้าหน้าที่จะคิดค่าธรรมเนียมอัตราค่าธรรมเนียมไม่เกิน 5 บาท

ข้อมูลข่าวสารที่ต้องจัดเตรียมไว้ให้พร้อมในศูนย์ข้อมูลข่าวสารเพื่อให้ประชาชนสามารถเข้าตรวจดูได้ ซึ่งเป็นไปตามมาตรา 9 สรุปอีกครั้งว่า “ศูนย์ข้อมูลข่าวสารของราชการ” ต้องมีข้อมูลอย่างน้อย ต่อไปนี้

1. ผลการพิจารณาหรือคำวินิจฉัยที่มีผลโดยตรงต่อเอกชน รวมทั้งความเห็นแย้งและคำสั่งที่เกี่ยวข้องในการพิจารณาวินิจฉัยดังกล่าว
2. นโยบายและการตีความ
3. แผนงาน โครงการ และงบประมาณรายจ่ายประจำปีของปีที่กำลังดำเนินการ
4. คู่มือหรือคำสั่งเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งมีผลกระทบถึงสิทธิหน้าที่ของเอกชน
5. สิ่งพิมพ์ที่ได้มีการอ้างอิงถึงในราชกิจจานุเบกษา
6. สัญญาสำคัญของรัฐ สัญญาสัมปทาน สัญญาที่มีลักษณะเป็นการผูกขาดตัดตอน หรือสัญญาร่วมทุนกับเอกชนในการจัดทำบริการสาธารณะ
7. มติคณะรัฐมนตรีหรือมติคณะกรรมการที่แต่งตั้งโดยกฎหมาย หรือโดยมติคณะรัฐมนตรี
8. ข้อมูลข่าวสารอื่นตามที่คณะกรรมการข้อมูลข่าวสารกำหนด เช่น ประกาศจัดซื้อจัดจ้างและผลการพิจารณาจัดซื้อจัดจ้าง

“สิทธิได้รู้” (rights to know) ข้อมูลข่าวสารของประชาชน

พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 มีขึ้นเพื่อรองรับ “สิทธิได้รู้” ของประชาชน ซึ่งเป็นแกนสำคัญของสังคมประชาธิปไตย โดยอาจพิจารณาได้จากบทบาท 2 ด้าน ดังนี้

1. ในทางการเมือง

ระบบประชาธิปไตยเป็นระบบการปกครองของประชาชนโดยประชาชน และเพื่อประชาชน ซึ่งปรัชญานี้จะสัมฤทธิ์ผลเพียงใดขึ้นอยู่กับทำให้บทบาทที่กว้างขวางแก่ประชาชนในการมีส่วนร่วมในการปกครอง พื้นฐานเบื้องต้นที่ประชาชนจะใช้บทบาทของตนให้ถูกต้องได้ คือ ประชาชนต้องมีความรู้ในความเป็นไปของการปกครอง ว่าในขณะนี้การปกครองได้ดำเนินการในเรื่องใดไว้อย่างไร เพื่อประชาชนจะได้ติดตามตรวจสอบ และใช้สิทธิใช้เสียงในการปกครองได้ถูกต้อง ไม่ว่าจะเป็นเพื่อการวิพากษ์วิจารณ์ การออกความเห็นในการจัดประชาพิจารณ์ การประท้วงแสดงพลังความต้องการ ตลอดจนการใช้สิทธิเลือกตั้ง

2. ในการพิทักษ์สิทธิประโยชน์

องค์กรของรัฐและเจ้าหน้าที่ต่างๆ ถูกสร้างเพื่อทำการแทนรัฐและประชาชนทั่วไป เพื่อให้การปกครองเป็นไปโดยเรียบร้อย และถูกต้องตามกฎหมาย องค์กรของรัฐและเจ้าหน้าที่ของรัฐจึงได้รับมอบหมายให้มีอำนาจหน้าที่หลากหลายในการสัมพันธ์กับเอกชน โดยมีการออก “กฎระเบียบ” ต่างๆ ขึ้นใช้ในการปกครอง และจะมีการออก “คำสั่งทางปกครอง” เมื่อต้องการบังคับการให้เกิดผลในกฎหมาย ดังนั้น กฎ ระเบียบ และคำสั่งทางปกครองต่างๆ จึงเป็นสิ่งที่ประชาชนทั่วไปควรได้รู้ เพื่อที่จะพิจารณาได้ว่ากรณีของตนผลจะเป็นเช่นใด แตกต่างจากผู้อื่นอย่างไร และได้แย้งได้อย่างไรและเพียงใดอันการคุ้มครองสิทธิเฉพาะตัวประชาชนแต่ละคน

สิทธิได้รับข้อมูลข่าวสารของประชาชน มีดังนี้

1. สิทธิได้รับข้อมูลข่าวสารที่หน่วยงานของรัฐนำลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา
ตามมาตรา 7
2. สิทธิเข้าตรวจดูข้อมูลข่าวสารของราชการ ตามมาตรา 9
3. สิทธิขอข้อมูลข่าวสารอื่นใดของราชการนอกจากข้อมูลข่าวสารของราชการ
ที่ลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา หรือที่จัดไว้ให้ประชาชนเข้าตรวจดูได้แล้ว โดยคำขอนั้นได้ระบุข้อมูล
ข่าวสารที่ต้องการในลักษณะที่อาจเข้าใจได้ตามสมควร (มาตรา 11)
4. สิทธิขอรับสำเนาข้อมูลหรือขอให้รับรองสำเนาถูกต้อง
5. สิทธิที่จะรู้ถึงข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับงานซึ่งหน่วยงานของรัฐ
จะต้องให้กับบุคคลนั้นหรือผู้กระทำได้ตรวจดูหรือได้รับสำเนาข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้อง
บุคคลนั้น (มาตรา 25 วรรค1)
6. สิทธิขอและขอให้แก้ไขข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับตนจากหน่วยงาน
ของรัฐ
7. สิทธิคัดค้านการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารที่มีผลกระทบถึงประโยชน์ได้เสียของตน
ภายในเวลาที่กำหนด
8. สิทธิในการร้องเรียน
9. สิทธิในการอุทธรณ์

หมายเหตุ การขอสำเนาผู้ขออาจต้องเสียค่าธรรมเนียมในการถ่ายสำเนาให้กับหน่วยงานของรัฐ
ที่เข้าตรวจดูด้วย แต่ทั้งนี้ จะเก็บค่าธรรมเนียมเกินกว่าหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการ
ข้อมูลข่าวสารของราชการให้ความเห็นชอบไม่ได้

คำว่า “บุคคล” ตามที่นี้ คือ ประชาชนทั่วไป แต่เนื่องจากกฎหมายข้อมูลข่าวสารของราชการในส่วนที่เกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลได้ให้สิทธิครอบคลุมไปถึงคนที่ไม่ใช่สัญชาติไทยแต่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยด้วย

ในกรณีที่มีผู้ถึงแก่กรรมและไม่ได้ทำพินัยกรรมไว้ ให้บุคคลที่กฎหมายกำหนดตามลำดับต่อไปนี้ใช้สิทธิแทน

- (1) บุตรชอบด้วยกฎหมาย
- (2) คู่สมรส
- (3) บิดาหรือมารดา
- (4) ผู้สืบสันดาน
- (5) พี่น้องร่วมบิดา มารดา

**“สิทธิได้รู้” ของประชาชน
“รัฐรู้อย่างไร ประชาชนรู้อย่างนั้น”**

ตอนที่ 3

การขอรับบริการข้อมูลข่าวสาร ณ ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร กระทรวงการต่างประเทศ

เพื่อให้การบริหารจัดระบบข้อมูลข่าวสารของกระทรวงการต่างประเทศเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 กระทรวงการต่างประเทศ จึงได้ออกระเบียบกระทรวงฯ ว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2543 โดยในหมวด 1 กำหนดให้มี “คณะกรรมการบริหารข้อมูลข่าวสาร” เรียกย่อว่า “กขส” ประกอบด้วย

1. รองปลัดกระทรวงหรือเอกอัครราชทูตประจำกระทรวง ซึ่งปลัดกระทรวงมอบหมายเป็นประธานกรรมการ
2. รองอธิบดีกรมต่างๆ ซึ่งอธิบดีมอบหมาย ผู้อำนวยการกองนโยบายและวางแผน ผู้อำนวยการกองบรรณสารและห้องสมุด เป็นกรรมการ
3. ข้าราชการบำนาญ ระดับ 10 ขึ้นไป จำนวน 1 ท่าน เป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
4. ผู้แทนกรมสนธิสัญญาและกฎหมายในระดับผู้อำนวยการกอง หรือระดับอื่นตามที่อธิบดีกรมสนธิสัญญาและกฎหมายมอบหมาย เป็นกรรมการและเลขานุการ
5. ผู้แทนกองบรรณสารและห้องสมุด เป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการบริหารข้อมูลข่าวสาร “กขส” มีอำนาจและหน้าที่ ดังนี้

1. เสนอนโยบายหรือมาตรการเกี่ยวกับการบริหาร การจัดระบบ การขอ การอนุญาต และการบริการข้อมูลข่าวสารแก่ประชาชนที่ยื่นคำร้องขอทราบข้อมูลข่าวสาร
2. ให้คำแนะนำหรือเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารที่ลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา รวมทั้งการจัดพิมพ์และการเผยแพร่
3. ให้คำแนะนำหรือเสนอความเห็นเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การพิจารณาประเภทข้อมูลข่าวสารที่ไม่ต้องเปิดเผย หรือข้อมูลข่าวสารที่เป็นความลับของราชการ

4. ให้คำแนะนำหรือเสนอความเห็นเกี่ยวกับประเภทของข้อมูลข่าวสารที่ควรจัดเก็บไว้ที่
กระทรวงการต่างประเทศหรือส่งไปยังหอจดหมายเหตุแห่งชาติ กรมศิลปากร หรือหน่วยงาน
อื่นของรัฐที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.
2540
5. ให้คำแนะนำหรือเสนอความเห็นเกี่ยวกับการจัดทำและปรับปรุงข้อมูลข่าวสาร ตามระเบียบ
สำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยงานสารบรรณ หรือข้อมูลข่าวสารอื่นที่เป็นประโยชน์ต่อราชการ
6. ให้คำแนะนำหรือเสนอความเห็นเกี่ยวกับการเชื่อมโยงข้อมูลข่าวสารกับหน่วยงานของรัฐ
และเอกชน
7. ให้คำแนะนำหรือเสนอความเห็นในกรณีที่มีปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการดำเนินการ
8. แต่งตั้งคณะกรรมการหรือคณะทำงานเพื่อปฏิบัติการในเรื่องใดๆ ตามที่ กขส.
มอบหมาย
9. เสนอแนะอัตราค่าธรรมเนียมให้ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ
10. ดำเนินการอื่นใดตามที่ปลัดกระทรวงการต่างประเทศมอบหมาย

และกำหนดให้มีการจัดระบบข้อมูลข่าวสาร ในหมวด 2 การขอข้อมูลข่าวสารและการอนุญาต
ในหมวด 3 การบริการข้อมูลข่าวสาร ในหมวด 4 และ สถานที่บริการข้อมูลข่าวสาร หรือ ศูนย์
ข้อมูลข่าวสาร ของกระทรวงการต่างประเทศ ในหมวด 5

ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร ของกระทรวงการต่างประเทศ

ความเป็นมา

พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ได้กำหนดให้หน่วยงานของรัฐ จัดตั้งศูนย์ข้อมูลข่าวสารของราชการเพื่อให้ประชาชนสามารถค้นหาและศึกษาข้อมูลข่าวสารของราชการได้สะดวก ตามสมควร ตามกำลังบุคลากรและงบประมาณที่มี กระทรวงการต่างประเทศ จึงได้จัดตั้งศูนย์ข้อมูลข่าวสารของราชการขึ้น โดยมอบหมายให้กองบรรณสารและห้องสมุด เป็นสถานที่ให้บริการข้อมูลข่าวสารและเป็นศูนย์ประสานงานกับหน่วยงานในกระทรวงการต่างประเทศ เพื่อให้บริการประชาชนในการขอรับข้อมูลข่าวสารของราชการ (ประกาศกระทรวงฯ เรื่อง สถานที่ติดต่อเพื่อขอรับข้อมูลข่าวสารของกระทรวงการต่างประเทศ พ.ศ. 2551)

การบริการข้อมูลข่าวสารของ “ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร”

ขั้นตอนและกำหนดระยะเวลาในการให้บริการข้อมูลข่าวสาร

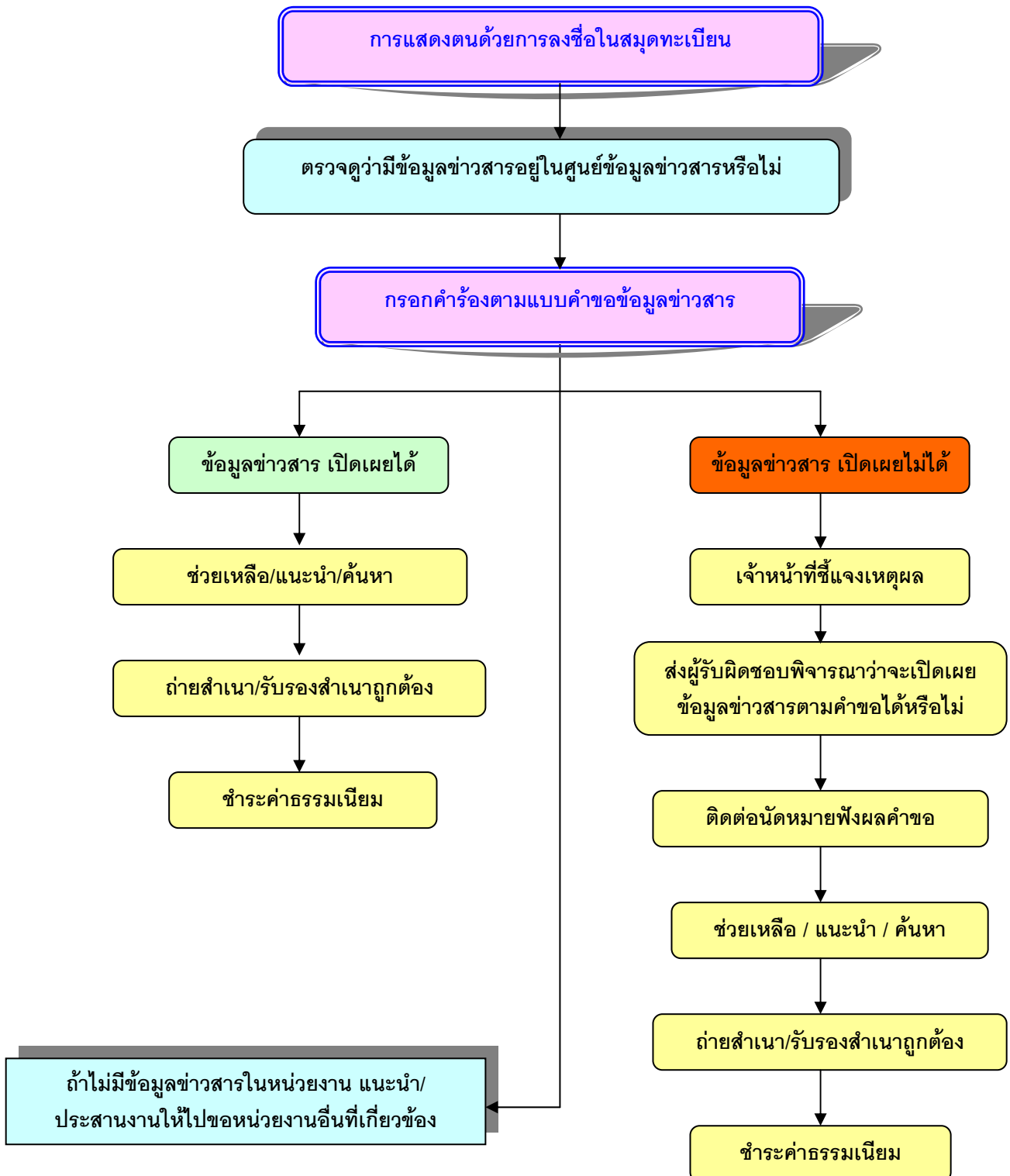
1. ผู้มาขอตรวจดูข้อมูลข่าวสารลงชื่อในสมุดทะเบียน
2. ผู้มาขอตรวจดูข้อมูลข่าวสารสามารถตรวจค้นหาข้อมูลข่าวสารได้ด้วยตนเอง หรือจะขอให้เจ้าหน้าที่ประจำศูนย์ช่วยแนะนำค้นหาให้ก็ได้
3. หากผู้มาขอตรวจดูข้อมูลข่าวสารประสงค์จะได้สำเนาหรือสำเนาข้อมูลข่าวสาร ที่มีคำรับรองความถูกต้อง ให้ยื่นคำร้องตามแบบฟอร์ม คำขอข้อมูลข่าวสารของราชการ ที่กระทรวงการต่างประเทศกำหนด (ดูหน้า 28) หรือเขียนขึ้นเองโดยระบุข้อมูลข่าวสารที่ต้องการในลักษณะที่อาจเข้าใจได้ตามควร
4. เมื่อเจ้าหน้าที่ได้รับเรื่องที่มี ผู้ขอข้อมูลข่าวสารร้องขอแล้ว เจ้าหน้าที่จะดำเนินการให้บริการข้อมูลข่าวสารตามระเบียบ ประกาศ คำสั่งว่าด้วยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ของกระทรวงการต่างประเทศ และแจ้งให้ผู้ขอข้อมูลทราบต่อไป
5. กำหนดระยะเวลาในการให้ข้อมูลข่าวสาร
 - ☼ การให้บริการสำเนาข้อมูลข่าวสารที่จัดไว้ในศูนย์ข้อมูลข่าวสารของราชการ กำหนดระยะเวลาภายในวันทำการที่ยื่นคำขอนั้น
 - ☼ การให้บริการสำเนาข้อมูลข่าวสารอื่นๆ ที่พร้อมจะให้ได้กำหนดระยะเวลา ภายในวันทำการที่ขอ หรือโดยเร็ว ทั้งนี้ไม่เกิน 15 วัน

- ❁ ในกรณีที่ข้อมูลข่าวสารที่ขอมีจำนวนมาก หรือไม่สามารถรวบรวมสำเนาให้แล้วเสร็จภายใน 15 วัน ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร กระทรวงการต่างประเทศ จะแจ้งให้ผู้ขอทราบภายใน 15 วัน ว่าจะให้มาขอรับข้อมูลข่าวสารได้ในวันที่เท่าใด
- ❁ ข้อมูลข่าวสารประวัติศาสตร์ และข้อมูลข่าวสารที่ไม่เปิดเผย กระทรวงการต่างประเทศ จะแจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ขอทราบภายใน 15 วัน

แผนภูมิขั้นตอนการให้บริการข้อมูลข่าวสาร ณ ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร

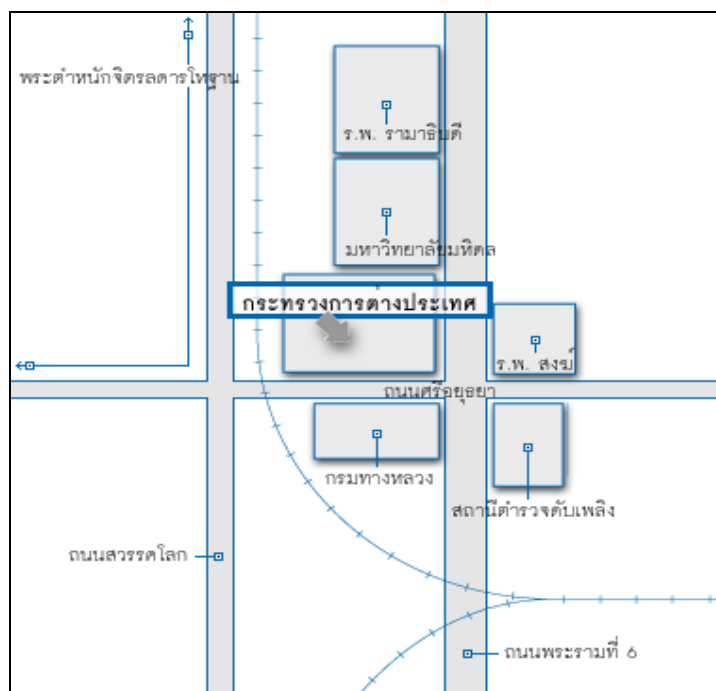

สถานที่ติดต่อขอรับบริการข้อมูลข่าวสาร

1. ฝ่ายประชาสัมพันธ์ กองกลาง สำนักงานปลัดกระทรวง อาคารกระทรวงการต่างประเทศ ถนนศรีอยุธยา แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร 10400 โทรศัพท์ 0 2643 5000 หรือ 0 2643 5015

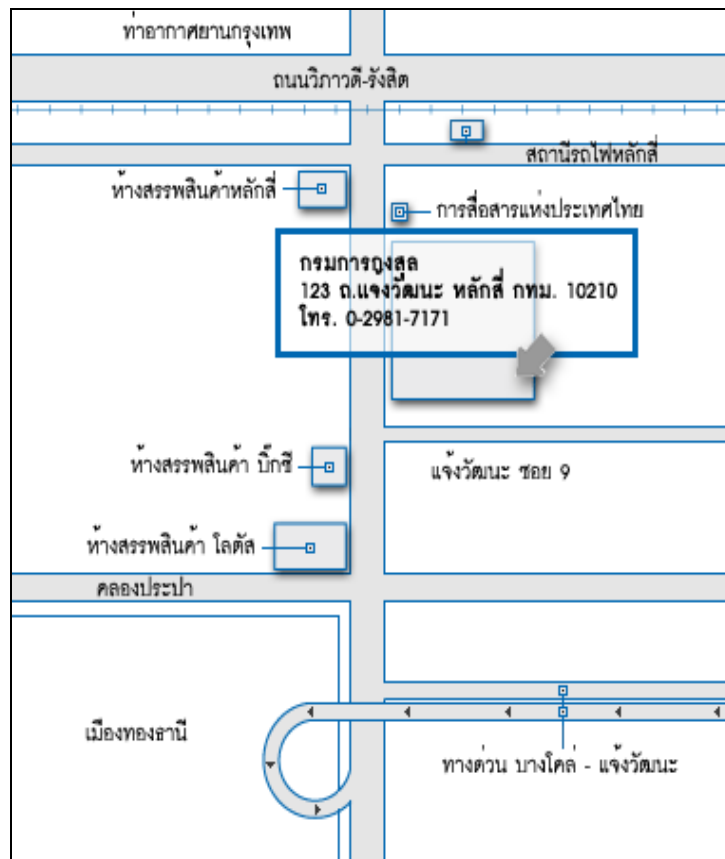
2. กองบรรณสารและห้องสมุด สำนักงานปลัดกระทรวง อาคารกระทรวงการต่างประเทศ ถนนศรีอยุธยา แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร 10400 โทรศัพท์ 0 2643 5469 หรือ 0 2643 5170 และโทรสาร 0 2643 5169 หรือ 0 2644 7972

ภาพถ่ายและแผนที่

3. ฝ่ายบรรณสาร กองบรรณสารและห้องสมุด สำนักงานปลัดกระทรวง
อาคารกรมการกงสุล ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร 10210 โทรศัพท์
0 2981 7191 และโทรศัพท์/ โทรสาร 0 2981 7193

ภาพถ่ายและแผนที่

ช่องทางการติดต่อ ขอรับบริการข้อมูลข่าวสารเป็นการเฉพาะราย ได้ 6 วิธี ดังนี้

1. ติดต่อด้วยตนเอง 😊 (ในเวลาราชการ) 2 แห่ง ได้แก่
 - ❶ ณ ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร กองบรรณสารและห้องสมุด กระทรวงการต่างประเทศ ถนนศรีอยุธยา เขตพญาไท กรุงเทพฯ
 - ❷ ณ ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร ฝ่ายบรรณสาร กองบรรณสารและห้องสมุด กระทรวงการต่างประเทศ อาคารกรมการกงสุล ถนนแจ้งวัฒนะ เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ
2. ทางโทรศัพท์ (ในเวลาราชการ)
 - ❶ ฝ่ายห้องสมุด ที่หมายเลข 0 2643 5469 หรือ 0 2643 5170
 - ❷ ฝ่ายบรรณสาร ที่หมายเลข 0 2981 7191 หรือ 0 2981 7193
3. ทางโทรสาร (ในเวลาราชการ)
 - ☎ ฝ่ายห้องสมุด ที่หมายเลข 0 2643 5169 หรือ 0 2644 7972
 - ☎ ฝ่ายบรรณสาร ที่หมายเลข 0 2981 7193
4. ทางไปรษณีย์ 📧 ถึงผู้อำนวยการกองบรรณสารและห้องสมุด สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงการต่างประเทศ ถนนศรีอยุธยา เขตพญาไท กรุงเทพฯ 10400
5. ทางอีเมล 📧 ของศูนย์ข้อมูลข่าวสาร ที่ permsec05@mfa.go.th
6. ทางเว็บไซต์ ของกระทรวงการต่างประเทศ ที่ www.mfa.go.th (ตลอด 24 ชั่วโมง)
โดยการดาวน์โหลด/กรอกแบบฟอร์มคำขอข้อมูลข่าวสาร (กระทรวงฯ ยังไม่ได้นำแบบคำขอลง web site)

การแสดงความคิดเห็น

ผู้ขอรับบริการข้อมูลข่าวสาร สามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้บริการข้อมูลข่าวสารของกระทรวงการต่างประเทศ ได้ที่

1. ผู้รับฟังความคิดเห็น ณ ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร ทั้ง 2 แห่ง
2. ทางอีเมล ของศูนย์ข้อมูลข่าวสาร ที่ permsec05@mfa.go.th

หลักเกณฑ์การขอข้อมูลข่าวสารและการอนุญาต

ประเภท ของข้อมูลข่าวสาร	ผู้ขอ	ผู้อนุญาต
1. ข้อมูลข่าวสารที่อยู่ระหว่างดำเนินการ 1.1 ข้อมูลข่าวสารที่เปิดเผย 1.2 ข้อมูลข่าวสารที่ไม่ต้องเปิดเผยหรือ เป็นความลับของราชการ	บุคคลทั่วไป	- ผู้อำนวยการกองเจ้าของ เรื่องขึ้นไป - อธิบดีเจ้าของเรื่อง หรือ รองปลัดกระทรวงการ ต่างประเทศขึ้นไป
2. ข้อมูลข่าวสารที่ดำเนินการเสร็จแล้ว 2.1 ข้อมูลข่าวสารที่เปิดเผย 2.2 ข้อมูลข่าวสารที่ไม่ต้องเปิดเผยหรือ เป็นความลับของราชการ	บุคคลทั่วไป	- ผู้อำนวยการกองบรรณสาร และห้องสมุดหรือผู้ที่ได้รับ มอบหมาย เว้นแต่ข้อมูล ข่าวสารที่ยังอยู่ในความ ครอบครองของกอง/กรม เจ้าของเรื่องให้ ผู้อำนวยการกองนั้น เป็นผู้อนุญาต - อธิบดีเจ้าของเรื่อง หรือ รองปลัดกระทรวงการ ต่างประเทศขึ้นไป

ตามระเบียบกระทรวงการต่างประเทศว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2543

แบบคำขอข้อมูลข่าวสารของกระทรวงการต่างประเทศ

วันที่.....

ข้าพเจ้า (นาย/นาง/นางสาว) นามสกุล..... อาชีพ.....
บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ถนน..... ตำบล/แขวง.....
อำเภอ/เขต..... จังหวัด..... โทรศัพท์.....
สถานที่ทำงาน..... โทรศัพท์..... มีความประสงค์จะขอ
ข้อมูลของกระทรวงการต่างประเทศ ตาม พรบ. ข้อมูลข่าวสารของราชการ ดังนี้

มาตรา 7 ได้แก่

- ☐ โครงสร้าง การจัดองค์กร อำนาจหน้าที่ ของหน่วยงาน
- ☐ กฎ มติคณะรัฐมนตรี ข้อบังคับ คำสั่ง หนังสือเวียน ระเบียบ นโยบายหรือการตีความ ทั้งนี้ เฉพาะที่
จัดให้มีขึ้นโดยมีสภาพอย่างกฎ เพื่อให้มีผลเป็นการทั่วไปต่อเอกชนที่เกี่ยวข้อง

มาตรา 9 ได้แก่

- ☐ ผลการพิจารณาหรือคำวินิจฉัยที่มีผลโดยตรงต่อเอกชน
- ☐ แผนงาน โครงการ และงบประมาณรายจ่ายประจำปี
- ☐ คู่มือหรือคำสั่งเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ซึ่งมีผลกระทบต่อสิทธิหน้าที่ของเอกชน

มาตรา 11

- ☐ ข้อมูลข่าวสารอื่นๆ นอกเหนือจากมาตรา 7 และมาตรา 9

เรื่อง.....

เพื่อ.....

โดยยินยอมเสียค่าธรรมเนียมตามอัตราที่กำหนดไว้ (ถ้ามี) (ลงชื่อ.....

คำชี้แจงเจ้าหน้าที่

คำสั่งผู้อำนวยการกอง/ผอ.ศูนย์/หัวหน้าฝ่าย

.....

.....

- ☐ ไม่เสียค่าใช้จ่าย

คำสั่งรองปลัดกระทรวง/อธิบดี/เอกอัครราชทูต

- ☐ เสียค่าใช้จ่าย จำนวนเงิน.....บาท

ลงชื่อ.....

.....

ตำแหน่ง.....

การเรียกค่าธรรมเนียมขอสำเนา หรือขอสำเนาที่มีคำรับรองของข้อมูลข่าวสาร

1. ค่าธรรมเนียมการทำสำเนาโดยเครื่องถ่ายเอกสาร กำหนดอัตรา ดังนี้

1.1 ขนาดกระดาษ เอ 4	หน้าละไม่เกิน	1.00 บาท
1.2 ขนาดกระดาษ เอฟ 14	หน้าละไม่เกิน	1.50 บาท
1.3 ขนาดกระดาษ บี 4	หน้าละไม่เกิน	2.00 บาท
1.4 ขนาดกระดาษ เอ 3	หน้าละไม่เกิน	3.00 บาท
1.5 ขนาดกระดาษพิมพ์เขียว เอ 2	หน้าละไม่เกิน	8.00 บาท
1.6 ขนาดกระดาษพิมพ์เขียว เอ 1	หน้าละไม่เกิน	15.00 บาท
1.7 ขนาดกระดาษพิมพ์เขียว เอ 0	หน้าละไม่เกิน	30.00 บาท

2. ค่าธรรมเนียมการทำสำเนาโดยเครื่องถ่ายเอกสารในขนาดกระดาษหรือในอัตราที่เกินกว่าที่กำหนดไว้ในข้อ 1 หรือขอสำเนาที่เป็นสื่อประเภทอื่น จะต้องขอความเห็นชอบจากคณะกรรมการข้อมูลข่าวสาร เว้นแต่เป็นการเรียกค่าธรรมเนียมไม่เกินต้นทุนที่แท้จริง

3. ค่าธรรมเนียมการให้คำรับรองถูกต้องของข้อมูลข่าวสาร กำหนดอัตรา
คำรับรองละ 5.00 บาท

(ตามประกาศของคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ สำนักนายกรัฐมนตรี
ในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 116 ตอนพิเศษ 34ง 24 พฤษภาคม 2542)

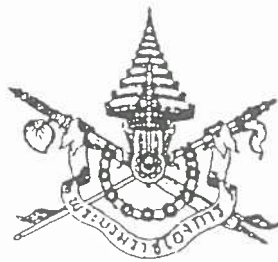
ตอนที่ 4

รวมสำเนา พรบ. ข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ระเบียบ และประกาศที่เกี่ยวข้อง

- ❶ พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540
- ❷ ระเบียบกระทรวงการต่างประเทศว่าด้วยข้อมูลข่าวสาร
ของราชการ พ.ศ. 2543
- ❸ ประกาศกระทรวงการต่างประเทศ เรื่อง การจัดระบบข้อมูลข่าวสาร
ส่วนบุคคลตามมาตรา 23 (3) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร
ของราชการ พ.ศ. 2540
- ❹ ประกาศกระทรวงการต่างประเทศ เรื่อง สถานที่ติดต่อเพื่อขอรับ
ข้อมูลข่าวสาร ของกระทรวงการต่างประเทศ

พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร
ของราชการ พ.ศ. 2540

พระราชบัญญัติ

ข้อมูลข่าวสารของราชการ

พ.ศ. ๒๕๔๐

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๐

เป็นปีที่ ๕๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ บรรดากฎหมาย กฎ ระเบียบ และข้อบังคับอื่น ในส่วนที่บัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“ข้อมูลข่าวสาร” หมายความว่า สิ่งที่สามารถทำให้รู้เรื่องราวข้อเท็จจริง ข้อมูล หรือสิ่งใดๆ ไม่ว่าการสื่อความหมายนั้นจะทำได้โดยสภาพของสิ่งนั้นเองหรือโดยผ่านวิธีการใดๆ และไม่ว่าจะได้จัดทำไว้ในรูปของเอกสาร แฟ้ม รายงาน หนังสือ แผนผัง แผนที่ ภาพวาด ภาพถ่าย ฟิล์ม การบันทึกภาพหรือเสียง การบันทึกโดยเครื่องคอมพิวเตอร์ หรือวิธีอื่นใดที่ทำให้สิ่งที่บันทึกไว้ปรากฏได้

“ข้อมูลข่าวสารของราชการ” หมายความว่า ข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในความครอบครองหรือควบคุมดูแลของหน่วยงานของรัฐ ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการดำเนินงานของรัฐหรือข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเอกชน

“หน่วยงานของรัฐ” หมายความว่า ราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ ส่วนราชการสังกัดรัฐสภา ศาลเฉพาะในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับการพิจารณาพิพากษาคดี องค์การควบคุมการประกอบวิชาชีพ หน่วยงานอิสระของรัฐและหน่วยงานอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“เจ้าหน้าที่ของรัฐ” หมายความว่า ผู้ซึ่งปฏิบัติงานให้แก่หน่วยงานของรัฐ

“ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล” หมายความว่า ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของบุคคล เช่น การศึกษา ฐานะการเงิน ประวัติสุขภาพ ประวัติอาชญากรรม หรือประวัติการทำงาน บรรดาที่มีชื่อของผู้นั้นหรือมีเลขหมาย รหัส หรือสิ่งบอกลักษณะอื่นที่ทำให้รู้ตัวผู้那人ได้ เช่น ลายพิมพ์นิ้วมือ แผ่นบันทึกลักษณะเสียงของคนหรือรูปถ่าย และให้หมายความรวมถึงข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของผู้ที่ถึงแก่กรรมแล้วด้วย

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

“คนต่างด้าว” หมายความว่า บุคคลธรรมดาที่ไม่มีสัญชาติไทยและไม่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย และนิติบุคคลดังต่อไปนี้

(๑) บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนที่มีทุนเกินกึ่งหนึ่งเป็นของคนต่างด้าว ใบหุ้นชนิดออกให้แก่ผู้ถือให้ถือว่าใบหุ้นนั้นคนต่างด้าวเป็นผู้ถือ

(๒) สมาคมที่มีสมาชิกเกินกึ่งหนึ่งเป็นคนต่างด้าว

(๓) สมาคมหรือมูลนิธิที่มีวัตถุประสงค์เพื่อประโยชน์ของคนต่างด้าว

(๔) นิติบุคคลตาม (๑) (๒) (๓) หรือนิติบุคคลอื่นใดที่มีผู้จัดการหรือกรรมการเกินกึ่งหนึ่งเป็นคนต่างด้าว

นิติบุคคลตามวรรคหนึ่ง ถ้าเข้าไปเป็นผู้จัดการหรือกรรมการ สมาชิก หรือมีทุนในนิติบุคคลอื่น ให้ถือว่าผู้จัดการหรือกรรมการ หรือสมาชิก หรือเจ้าของทุนดังกล่าวเป็นคนต่างด้าว

มาตรา ๕ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และมีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

มาตรา ๖ ให้จัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการขึ้นในสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี มีหน้าที่ปฏิบัติงานเกี่ยวกับงานวิชาการและธุรการให้แก่คณะกรรมการและคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ประสานงานกับหน่วยงานของรัฐ และให้คำปรึกษาแก่เอกชนเกี่ยวกับการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๑

การเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร

มาตรา ๗ หน่วยงานของรัฐต้องส่งข้อมูลข่าวสารของราชการอย่างน้อยดังต่อไปนี้ลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา

- (๑) โครงสร้างและการจัดองค์กรในการดำเนินงาน
- (๒) สรุปอำนาจหน้าที่ที่สำคัญและวิธีการดำเนินงาน
- (๓) สถานที่ติดต่อเพื่อขอรับข้อมูลข่าวสารหรือคำแนะนำในการติดต่อกับหน่วยงานของรัฐ
- (๔) กฎ มติคณะรัฐมนตรี ข้อบังคับ คำสั่ง หนังสือเวียน ระเบียบ แบบแผน นโยบาย หรือการตีความ ทั้งนี้ เฉพาะที่จัดให้มีขึ้นโดยมีสภาพอย่างกฎ เพื่อให้มีผลเป็นการทั่วไปต่อเอกชนที่เกี่ยวข้อง
- (๕) ข้อมูลข่าวสารอื่นตามที่คณะกรรมการกำหนด

ข้อมูลข่าวสารใดที่ได้มีการจัดพิมพ์เพื่อให้แพร่หลายตามจำนวนพอสมควรแล้ว ถ้ามีการลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษาโดยอ้างอิงถึงสิ่งพิมพ์นั้นก็ให้ถือว่าเป็นการปฏิบัติตามบทบัญญัติวรรคหนึ่งแล้ว

ให้หน่วยงานของรัฐรวบรวมและจัดให้มีข้อมูลข่าวสารตามวรรคหนึ่งไว้เผยแพร่เพื่อขายหรือจำหน่ายจ่ายแจก ณ ที่ทำการของหน่วยงานของรัฐแห่งนั้นตามที่เห็นสมควร

มาตรา ๘ ข้อมูลข่าวสารที่ต้องลงพิมพ์ตามมาตรา ๗ (๔) ถ้ายังไม่ได้ลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา จะนำมาใช้บังคับในทางที่ไม่เป็นคุณแก่ผู้ใดไม่ได้ เว้นแต่ผู้นั้นจะรู้ถึงข้อมูลข่าวสารนั้นตามความเป็นจริงมาก่อนแล้วเป็นเวลาพอสมควร

มาตรา ๙ ภายใต้บังคับมาตรา ๑๔ และมาตรา ๑๕ หน่วยงานของรัฐต้องจัดให้มีข้อมูลข่าวสารของราชการอย่างน้อยดังต่อไปนี้ไว้ให้ประชาชนเข้าตรวจดูได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด

- (๑) ผลการพิจารณาหรือคำวินิจฉัยที่มีผลโดยตรงต่อเอกชน รวมทั้งความเห็นแย้งและคำสั่งที่เกี่ยวข้องในการพิจารณาวินิจฉัยดังกล่าว

(๒) นโยบายหรือการตีความที่ไม่เข้าข่ายต้องลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษาตามมาตรา ๗ (๔)

(๓) แผนงาน โครงการ และงบประมาณรายจ่ายประจำปีของปีที่กำลังดำเนินการ

(๔) คู่มือหรือคำสั่งเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมีผลกระทบถึงสิทธิหน้าที่ของเอกชน

(๕) สิ่งพิมพ์ที่ได้มีการอ้างอิงถึงตามมาตรา ๗ วรรคสอง

(๖) สัญญาสัมปทาน สัญญาที่มีลักษณะเป็นการผูกขาดตัดตอนหรือสัญญาร่วมทุนกับเอกชนในการจัดทำบริการสาธารณะ

(๗) มติคณะรัฐมนตรี หรือมติคณะกรรมการที่แต่งตั้งโดยกฎหมาย หรือโดยมติคณะรัฐมนตรี ทั้งนี้ ให้ระบุรายชื่อรายงานทางวิชาการ รายงานข้อเท็จจริง หรือข้อมูลข่าวสารที่นำมาใช้ในการพิจารณาไว้ด้วย

(๘) ข้อมูลข่าวสารอื่นตามที่คณะกรรมการกำหนด

ข้อมูลข่าวสารที่จัดให้ประชาชนเข้าตรวจดูได้ตามวรรคหนึ่ง ถ้ามีส่วนที่ต้องห้ามมิให้เปิดเผยตามมาตรา ๑๔ หรือมาตรา ๑๕ อยู่ด้วย ให้ลบหรือตัดตอนหรือทำโดยประการอื่นใดที่ไม่เป็นการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนนั้น

บุคคลไม่ว่าจะมีส่วนได้เสียเกี่ยวข้องหรือไม่ก็ตาม ย่อมมีสิทธิเข้าตรวจดู ขอสำเนาหรือขอสำเนาที่มีคำรับรองถูกต้องของข้อมูลข่าวสารตามวรรคหนึ่งได้ ในกรณีที่สมควรหน่วยงานของรัฐโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ จะวางหลักเกณฑ์เรียกค่าธรรมเนียมในการนั้นก็ได้อีก ในการนี้ให้คำนึงถึงการช่วยเหลือผู้มีรายได้น้อยประกอบด้วย ทั้งนี้ เว้นแต่จะมีกฎหมายเฉพาะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

คนต่างด้าวจะมีสิทธิตามมาตรานี้เพียงใดให้เป็นไปตามที่กำหนดโดยกฎกระทรวง

มาตรา ๑๐ บทบัญญัติมาตรา ๗ และมาตรา ๙ ไม่กระทบถึงข้อมูลข่าวสารของราชการที่มีกฎหมายเฉพาะกำหนดให้มีการเผยแพร่หรือเปิดเผย ด้วยวิธีการอย่างอื่น

มาตรา ๑๑ นอกจากข้อมูลข่าวสารของราชการที่ลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษาแล้วหรือที่จัดไว้ให้ประชาชนเข้าตรวจดูได้แล้วหรือที่มีการจัดให้ประชาชนได้ค้นคว้าตามมาตรา ๒๖ แล้ว ถ้าบุคคลใดขอข้อมูลข่าวสารอื่นใดของราชการและคำขอของผู้นั้นระบุข้อมูลข่าวสารที่ต้องการในลักษณะที่อาจเข้าใจได้ตามควร ให้หน่วยงานของรัฐผู้รับผิดชอบจัดหาข้อมูลข่าวสารนั้นให้แก่ผู้ขอภายในเวลาอันสมควร เว้นแต่ผู้นั้นขอจำนวนมากหรือบ่อยครั้งโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

ข้อมูลข่าวสารของราชการใดมีสภาพที่อาจบอบสลายง่าย หน่วยงานของรัฐจะขอขยายเวลาในการจัดหาให้หรือจะจัดทำสำเนาไว้ในสภาพอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อมิให้เกิดความเสียหายแก่ข้อมูลข่าวสารนั้นก็ได้อีก

ข้อมูลข่าวสารของราชการที่หน่วยงานของรัฐจัดทำตามวรรคหนึ่งต้องเป็นข้อมูลข่าวสารที่มีอยู่แล้วในสภาพที่พร้อมจะให้ได้ มิใช่เป็นการต้องไปจัดทำ วิเคราะห์ จำแนก รวบรวม หรือจัดให้มีขึ้นใหม่ เว้นแต่เป็นการแปรสภาพเป็นเอกสารจากข้อมูลข่าวสารที่บันทึกไว้ในระบบการบันทึกภาพหรือเสียง ระบบคอมพิวเตอร์ หรือระบบอื่นใด ทั้งนี้ ตามที่คณะกรรมการกำหนด แต่ถ้าหน่วยงานของรัฐเห็นว่ากรณีที่ขอนั้นมิใช่การแสวงหาผลประโยชน์ทางการค้า และเป็นเรื่องที่สำคัญเพื่อปกป้องสิทธิเสรีภาพสำหรับผู้นั้นหรือเป็นเรื่องที่จะเป็นประโยชน์แก่สาธารณะ หน่วยงานของรัฐจะจัดหาข้อมูลข่าวสารนั้นให้ก็ได้

บทบัญญัติวรรคสามไม่เป็นการห้ามหน่วยงานของรัฐที่จะจัดให้มีข้อมูลข่าวสารของราชการใดขึ้นใหม่ให้แก่ผู้ร้องขอหากเป็นการสอดคล้องด้วยอำนาจหน้าที่ตามปกติของหน่วยงานของรัฐนั้นอยู่แล้ว

ให้นำความในมาตรา ๕ วรรคสอง วรรคสาม และวรรคสี่ มาใช้บังคับแก่การจัดหาข้อมูลข่าวสารให้ตามมาตรา นี้ โดยอนุโลม

มาตรา ๑๒ ในกรณีที่มีผู้ยื่นคำขอข้อมูลข่าวสารของราชการตามมาตรา ๑๑ แม้ว่าข้อมูลข่าวสารที่ขอจะอยู่ในความควบคุมดูแลของหน่วยงานส่วนกลางหรือส่วนสาขาของหน่วยงานแห่งนั้น หรือจะอยู่ในความควบคุมดูแลของหน่วยงานของรัฐแห่งอื่นก็ตาม ให้หน่วยงานของรัฐที่รับคำขอให้คำแนะนำเพื่อไปยื่นคำขอต่อหน่วยงานของรัฐที่ควบคุมดูแลข้อมูลข่าวสารนั้นโดยไม่ชักช้า

ถ้าหน่วยงานของรัฐผู้รับคำขอเห็นว่าข้อมูลข่าวสารที่มีคำขอเป็นข้อมูลข่าวสารที่จัดทำโดยหน่วยงานของรัฐแห่งอื่น และได้ระบุห้ามการเปิดเผยไว้ตามระเบียบที่กำหนดตามมาตรา ๑๖ ให้ส่งคำขอนั้นให้หน่วยงานของรัฐผู้จัดทำข้อมูลข่าวสารนั้นพิจารณาเพื่อมีคำสั่งต่อไป

มาตรา ๑๓ ผู้ใดเห็นว่าหน่วยงานของรัฐไม่จัดพิมพ์ข้อมูลข่าวสารตามมาตรา ๗ หรือไม่จัดข้อมูลข่าวสารไว้ให้ประชาชนตรวจดูได้ตามมาตรา ๘ หรือไม่จัดหาข้อมูลข่าวสารให้แก่ตนตามมาตรา ๑๑ หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ หรือปฏิบัติหน้าที่ล่าช้า หรือเห็นว่าตนไม่ได้รับความสะดวกโดยไม่มีเหตุอันสมควร ผู้นั้นมีสิทธิร้องเรียนต่อคณะกรรมการ เว้นแต่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการมีคำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามมาตรา ๑๕ หรือคำสั่งไม่รับฟังคำคัดค้านตามมาตรา ๑๗ หรือคำสั่งไม่แก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือลบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามมาตรา ๒๕

ในกรณีที่มีการร้องเรียนต่อคณะกรรมการตามวรรคหนึ่ง คณะกรรมการต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับคำร้องเรียน ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นให้ขยายเวลาออกไปได้ แต่ต้องแสดงเหตุผลและรวมเวลาทั้งหมดแล้วต้องไม่เกินหกสิบวัน

หมวด ๒

ข้อมูลข่าวสารที่ไม่ต้องเปิดเผย

มาตรา ๑๔ ข้อมูลข่าวสารของราชการที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อสถาบันพระมหากษัตริย์ จะเปิดเผยมิได้

มาตรา ๑๕ ข้อมูลข่าวสารของราชการที่มีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้ หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอาจมีคำสั่งมิให้เปิดเผยก็ได้ โดยคำนึงถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของ หน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกัน

(๑) การเปิดเผยจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อความมั่นคงของประเทศ ความสัมพันธ์ ระหว่างประเทศ หรือความมั่นคงในทางเศรษฐกิจหรือการคลังของประเทศ

(๒) การเปิดเผยจะทำให้การบังคับใช้กฎหมายเสื่อมประสิทธิภาพ หรือไม่อาจสำเร็จตาม วัตถุประสงค์ได้ ไม่ว่าจะเกี่ยวกับการป้องกัน การป้องกัน การปราบปราม การทดสอบ การตรวจสอบ หรือการรู้แหล่งที่มาของข้อมูลข่าวสารหรือไม่ก็ตาม

(๓) ความเห็นหรือคำแนะนำภายในหน่วยงานของรัฐในการดำเนินการเรื่องหนึ่งเรื่องใด แต่ ทั้งนี้ไม่รวมถึงรายงานทางวิชาการ รายงานข้อเท็จจริง หรือข้อมูลข่าวสารที่นำมาใช้ในการทำความเข้าใจ หรือคำแนะนำภายในดังกล่าว

(๔) การเปิดเผยจะก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตหรือความปลอดภัยของบุคคลหนึ่งบุคคลใด

(๕) รายงานการแพทย์หรือข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการรุกรานสิทธิ ส่วนบุคคลโดยไม่สมควร

(๖) ข้อมูลข่าวสารของราชการที่มีกฎหมายคุ้มครองมิให้เปิดเผย หรือข้อมูลข่าวสารที่มีผู้ ให้มาโดยไม่ประสงค์ให้ทางราชการนำไปเปิดเผยต่อผู้อื่น

(๗) กรณีอื่นตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการจะกำหนดเงื่อนไขอย่างใดก็ได้ แต่ต้องระบุไว้ด้วยว่า ที่เปิดเผยไม่ได้เพราะเป็นข้อมูลข่าวสารประเภทใดและเพราะเหตุใด และให้ถือว่าการมีคำสั่งเปิดเผย ข้อมูลข่าวสารของราชการเป็นดุลพินิจ โดยเฉพาะของเจ้าหน้าที่ของรัฐตามลำดับสายการบังคับบัญชา แต่ผู้ขออาจอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารได้ตามที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๖ เพื่อให้เกิดความชัดเจนในทางปฏิบัติว่าข้อมูลข่าวสารของราชการจะเปิดเผยต่อ บุคคลใดได้หรือไม่ภายใต้เงื่อนไขเช่นใด และสมควรมีวิธีการรักษามิให้รั่วไหลให้หน่วยงานของรัฐกำหนดวิธี การคุ้มครองข้อมูลข่าวสารนั้น ทั้งนี้ ตามระเบียบที่คณะรัฐมนตรีกำหนดว่าด้วยการรักษาความลับของ ทางราชการ

มาตรา ๑๗ ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐเห็นว่า การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการใดอาจกระทบถึงประโยชน์ได้เสียของผู้ใด ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐแจ้งให้ผู้นั้นเสนอคำคัดค้านภายในเวลาที่กำหนด แต่ต้องให้เวลาอันสมควรที่ผู้นั้นอาจเสนอคำคัดค้านได้ ซึ่งต้องไม่น้อยกว่าสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

ผู้ที่ได้รับแจ้งตามวรรคหนึ่ง หรือผู้ที่ทราบว่าการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการใดอาจกระทบถึงประโยชน์ได้เสียของตน มีสิทธิคัดค้านการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารนั้นได้โดยทำเป็นหนังสือถึงเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบ

ในกรณีที่มีการคัดค้าน เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบต้องพิจารณาคำคัดค้านและแจ้งผลการพิจารณาให้ผู้คัดค้านทราบโดยไม่ชักช้า ในกรณีที่มิได้มีคำสั่งไม่รับฟังคำคัดค้าน เจ้าหน้าที่ของรัฐจะเปิดเผยข้อมูลข่าวสารนั้นมิได้จนกว่าจะล่วงพ้นกำหนดเวลาอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๘ หรือจนกว่าคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารได้มีคำวินิจฉัยให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารนั้นได้ แล้วแต่กรณี

มาตรา ๑๘ ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐมีคำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารใดตามมาตรา ๑๔ หรือมาตรา ๑๕ หรือมีคำสั่งไม่รับฟังคำคัดค้านของผู้มีประโยชน์ได้เสียตามมาตรา ๑๗ ผู้นั้นอาจอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่รับแจ้งคำสั่งนั้น โดยยื่นคำอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการ

มาตรา ๑๙ การพิจารณาเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารที่มีคำสั่งมิให้เปิดเผยนั้นไม่ว่าจะเป็นการพิจารณาของคณะกรรมการ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารหรือศาลก็ตาม จะต้องดำเนินการกระบวนการพิจารณาโดยมิให้ข้อมูลข่าวสารนั้นเปิดเผยแก่บุคคลอื่นใดที่ไม่จำเป็นแก่การพิจารณา และในกรณีที่จำเป็นจะพิจารณาลับหลังคู่กรณีหรือคู่ความฝ่ายใดก็ได้

มาตรา ๒๐ การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารใดแม้จะเข้าข่ายต้องมีความรับผิดชอบตามกฎหมายใด ให้ถือว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ต้องรับผิดชอบหากเป็นการกระทำโดยสุจริตในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ข้อมูลข่าวสารตามมาตรา ๑๕ ถ้าเจ้าหน้าที่ของรัฐได้ดำเนินการโดยถูกต้องตามระเบียบตามมาตรา ๑๖

(๒) ข้อมูลข่าวสารตามมาตรา ๑๕ ถ้าเจ้าหน้าที่ของรัฐในระดับตามที่กำหนดในกฎกระทรวง มีคำสั่งให้เปิดเผยเป็นการทั่วไปหรือเฉพาะแก่บุคคลใดเพื่อประโยชน์อันสำคัญยิ่งกว่าที่เกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะ หรือชีวิต ร่างกาย สุขภาพ หรือประโยชน์อื่นของบุคคล และคำสั่งนั้นได้กระทำโดยสมควรแก่เหตุ ในการนี้จะมีการกำหนดข้อจำกัดหรือเงื่อนไขในการใช้ข้อมูลข่าวสารนั้นตามความเหมาะสมก็ได้

การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามวรรคหนึ่งไม่เป็นเหตุให้หน่วยงานของรัฐพ้นจากความรับผิดชอบตามกฎหมายหากจะพึงมีในกรณีดังกล่าว

หมวด ๓

ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล

มาตรา ๒๑ เพื่อประโยชน์แห่งหมวดนี้ “บุคคล” หมายความว่า บุคคลธรรมดาที่มีสัญชาติไทยและบุคคลธรรมดาที่ไม่มีสัญชาติไทยแต่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย

มาตรา ๒๒ สำนักข่าวกรองแห่งชาติ สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ และหน่วยงานของรัฐแห่งอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง อาจออกระเบียบโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่มีให้นำบทบัญญัติวรรคหนึ่ง (๓) ของมาตรา ๒๓ มาใช้บังคับกับข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่อยู่ในความควบคุมดูแลของหน่วยงานดังกล่าวก็ได้

หน่วยงานของรัฐแห่งอื่นที่จะกำหนดในกฎกระทรวงตามวรรคหนึ่งนั้น ต้องเป็นหน่วยงานของรัฐ ซึ่งการเปิดเผยประเภทข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง (๓) จะเป็นอุปสรรคร้ายแรงต่อการดำเนินการของหน่วยงานดังกล่าว

มาตรา ๒๓ หน่วยงานของรัฐต้องปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ดังต่อไปนี้

(๑) ต้องจัดให้มีระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลเพียงพอที่เกี่ยวข้องและจำเป็นเพื่อการดำเนินงานของหน่วยงานของรัฐให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์เท่านั้น และยกเลิกการจัดให้มีระบบดังกล่าวเมื่อหมดความจำเป็น

(๒) พยายามเก็บข้อมูลข่าวสารโดยตรงจากเจ้าของข้อมูล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่จะกระทบถึงประโยชน์ได้เสียโดยตรงของบุคคลนั้น

(๓) จัดให้มีการพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษาและตรวจสอบแก้ไขให้ถูกต้องอยู่เสมอเกี่ยวกับสิ่งดังต่อไปนี้

- (ก) ประเภทของบุคคลที่มีการเก็บข้อมูลไว้
- (ข) ประเภทของระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล
- (ค) ลักษณะการใช้ข้อมูลตามปกติ
- (ง) วิธีการขอตรวจสอบข้อมูลข่าวสารของเจ้าของข้อมูล

(จ) วิธีการขอให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อมูล

(ฉ) แหล่งที่มาของข้อมูล

(๔) ตรวจสอบแก้ไขข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลในความรับผิดชอบให้ถูกต้องอยู่เสมอ

(๕) จัดระบบรักษาความปลอดภัยให้แก่ระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามความเหมาะสม เพื่อป้องกันมิให้มีการนำไปใช้โดยไม่เหมาะสมหรือเป็นผลร้ายต่อเจ้าของข้อมูล

ในกรณีที่เก็บข้อมูลข่าวสารโดยตรงจากเจ้าของข้อมูล หน่วยงานของรัฐต้องแจ้งให้เจ้าของข้อมูลทราบล่วงหน้าหรือพร้อมกับการขอข้อมูลถึงวัตถุประสงค์ที่จะนำข้อมูลมาใช้ ลักษณะการใช้ข้อมูลตามปกติ และกรณีที่ขอข้อมูลนั้นเป็นกรณีที่อาจให้ข้อมูลได้ด้วยความสมัครใจหรือเป็นกรณีมีกฎหมายบังคับ

หน่วยงานของรัฐต้องแจ้งให้เจ้าของข้อมูลทราบในกรณีมีการให้จัดส่งข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลไปยังที่ใดซึ่งจะเป็นผลให้บุคคลทั่วไปทราบข้อมูลข่าวสารนั้นได้ เว้นแต่เป็นไปตามลักษณะการใช้ข้อมูลตามปกติ

มาตรา ๒๔ หน่วยงานของรัฐจะเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่อยู่ในความควบคุมดูแลของตนต่อหน่วยงานของรัฐแห่งอื่นหรือผู้อื่น โดยปราศจากความยินยอมเป็นหนังสือของเจ้าของข้อมูลที่ให้ไว้ล่วงหน้าหรือในขณะนั้นมิได้ เว้นแต่เป็นการเปิดเผย ดังต่อไปนี้

(๑) ต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐในหน่วยงานของตนเพื่อการนำไปใช้ตามอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐแห่งนั้น

(๒) เป็นการใช้ข้อมูลตามปกติภายในวัตถุประสงค์ของการจัดให้มีระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลนั้น

(๓) ต่อหน่วยงานของรัฐที่ทำงานด้านการวางแผนหรือการสถิติหรือสำมะโนต่าง ๆ ซึ่งมีหน้าที่ต้องรักษาข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลไว้ไม่ให้เปิดเผยต่อไปยังผู้อื่น

(๔) เป็นการให้เพื่อประโยชน์ในการศึกษาวิจัยโดยไม่ระบุชื่อหรือส่วนที่ทำให้รู้ว่าเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับบุคคลใด

(๕) ต่อหอจดหมายเหตุแห่งชาติ กรมศิลปากร หรือหน่วยงานอื่นของรัฐตามมาตรา ๒๖ บรรคหนึ่ง เพื่อการตรวจคุณค่าในการเก็บรักษา

(๖) ต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อการป้องกันการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย การสืบสวน การสอบสวน หรือการฟ้องคดี ไม่ว่าเป็นคดีประเภทใดก็ตาม

(๓) เป็นการให้ซึ่งจำเป็นเพื่อการป้องกันหรือระงับอันตรายต่อชีวิตหรือสุขภาพของบุคคล

(๔) คอศาล และเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือหน่วยงานของรัฐหรือบุคคลที่มีอำนาจตามกฎหมายที่จะขอข้อเท็จจริงดังกล่าว

(๕) กรณีอื่นตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามวรรคหนึ่ง (๓) (๔) (๕) (๖) (๗) (๘) และ (๙) ให้มีการจัดทำบัญชีแสดงการเปิดเผยกำกับไว้กับข้อมูลข่าวสารนั้น ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๕ ภายใต้บังคับมาตรา ๑๔ และมาตรา ๑๕ บุคคลย่อมมีสิทธิที่จะรู้ถึงข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับตน และเมื่อบุคคลนั้นมีคำขอเป็นหนังสือ หน่วยงานของรัฐที่ควบคุมดูแลข้อมูลข่าวสารนั้นจะต้องให้บุคคลนั้นหรือผู้กระทำการแทนบุคคลนั้นได้ตรวจดูหรือได้รับสำเนาข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลส่วนที่เกี่ยวข้องกับบุคคลนั้น และให้นามตรา ๕ วรรคสอง และวรรคสาม มาใช้บังคับโดยอนุโลม

การเปิดเผยรายงานการแพทย์ที่เกี่ยวกับบุคคลใด ถ้ากรณีมีเหตุอันควรเจ้าหน้าที่ของรัฐจะเปิดเผยต่อเฉพาะแพทย์ที่บุคคลนั้นมอบหมายก็ได้

ถ้าบุคคลใดเห็นว่าข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับตนส่วนใดไม่ถูกต้องตามที่แท้จริง ให้มีสิทธิยื่นคำขอเป็นหนังสือให้หน่วยงานของรัฐที่ควบคุมดูแลข้อมูลข่าวสารแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือลบข้อมูลข่าวสารส่วนนั้นได้ ซึ่งหน่วยงานของรัฐจะต้องพิจารณาคำขอดังกล่าว และแจ้งให้บุคคลนั้นทราบโดยไม่ชักช้า

ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐไม่แก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือลบข้อมูลข่าวสารให้ตรงตามที่มีคำขอ ให้ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับแจ้งคำสั่งไม่ยินยอมแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือลบข้อมูลข่าวสาร โดยยื่นคำอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการ และไม่ว่ากรณีใดๆ ให้เจ้าของข้อมูลมีสิทธิร้องขอให้หน่วยงานของรัฐหมายเหตุคำขอของตนแนบไว้กับข้อมูลข่าวสารส่วนที่เกี่ยวข้องได้

ให้บุคคลตามที่กำหนดในกฎกระทรวงมีสิทธิดำเนินการตามมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ และมาตรานี้แทนผู้เยาว์ คนไร้ความสามารถ คนเสมือนไร้ความสามารถ หรือเจ้าของข้อมูลที่ตั้งแก่กรรมแล้วได้

หมวด ๔
เอกสารประวัติศาสตร์

มาตรา ๒๖ ข้อมูลข่าวสารของราชการที่หน่วยงานของรัฐไม่ประสงค์จะเก็บรักษาหรือมีอายุครบกำหนดตามวรรคสองนับแต่วันที่เสร็จสิ้นการจัดให้มีข้อมูลข่าวสารนั้น ให้หน่วยงานของรัฐส่งมอบให้แก่หอจดหมายเหตุแห่งชาติ กรมศิลปากรหรือหน่วยงานอื่นของรัฐตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาเพื่อคัดเลือกไว้ให้ประชาชนได้ศึกษาค้นคว้า

กำหนดเวลาต้องส่งข้อมูลข่าวสารของราชการตามวรรคหนึ่งให้แยกตามประเภท ดังนี้

(๑) ข้อมูลข่าวสารของราชการตามมาตรา ๑๔ เมื่อครบเจ็ดสิบห้าปี

(๒) ข้อมูลข่าวสารของราชการตามมาตรา ๑๕ เมื่อครบยี่สิบปี

กำหนดเวลาตามวรรคสอง อาจขยายออกไปได้ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) หน่วยงานของรัฐยังจำเป็นต้องเก็บรักษาข้อมูลข่าวสารของราชการไว้เองเพื่อประโยชน์ในการใช้สอย โดยต้องจัดเก็บและจัดให้ประชาชนได้ศึกษาค้นคว้าตามที่จะตกลงกับหอจดหมายเหตุแห่งชาติ กรมศิลปากร

(๒) หน่วยงานของรัฐเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารของราชการนั้น ยังไม่ควรเปิดเผยโดยมีคำสั่งขยายเวลากำกับไว้เป็นการเฉพาะราย คำสั่งการขยายเวลานั้นให้กำหนดระยะเวลาไว้ด้วย แต่จะกำหนดเกินคราวละห้าปีไม่ได้

การตรวจสอบหรือทบทวนมิให้มีการขยายระยะเวลาไม่เปิดเผยจนเกินความจำเป็นให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

บทบัญญัติตามมาตรานี้มิให้ใช้บังคับกับข้อมูลข่าวสารของราชการตามที่คณะรัฐมนตรีออกระเบียบกำหนดให้หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องทำลายหรืออาจทำลายได้โดยไม่ต้องเก็บรักษา

หมวด ๕
คณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

มาตรา ๒๗ ให้มีคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ ประกอบด้วยรัฐมนตรี ซึ่งนายกรัฐมนตรีมอบหมายเป็นประธาน ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงกลาโหม ปลัดกระทรวง

เกษตรและสหกรณ์ ปลัดกระทรวงการคลัง ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ ปลัดกระทรวงมหาดไทย ปลัดกระทรวงพาณิชย์ เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา เลขาธิการคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ผู้อำนวยการสำนักข่าวกรองแห่งชาติ ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ และผู้ทรงคุณวุฒิอื่นจากภาครัฐและภาคเอกชน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งอีกเก้าคนเป็นกรรมการ

ให้ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งข้าราชการของสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีคนหนึ่ง เป็นเลขานุการ และอีกสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๒๘ คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) สอดส่องดูแลและให้คำแนะนำเกี่ยวกับการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐและหน่วยงานของรัฐในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) ให้คำปรึกษาแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือหน่วยงานของรัฐเกี่ยวกับการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ตามที่ได้รับคำขอ

(๓) เสนอแนะในการตราพระราชกฤษฎีกาและการออกกฎกระทรวงหรือระเบียบของคณะรัฐมนตรีตามพระราชบัญญัตินี้

(๔) พิจารณาและให้ความเห็นเรื่องร้องเรียนตามมาตรา ๑๓

(๕) จัดทำรายงานเกี่ยวกับการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้เสนอคณะรัฐมนตรีเป็นครั้งคราวตามความเหมาะสม แต่อย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง

(๖) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้

(๗) ดำเนินการเรื่องอื่นตามที่คณะรัฐมนตรีหรือนายกรัฐมนตรีมอบหมาย

มาตรา ๒๙ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้รับแต่งตั้งตามมาตรา ๒๘ มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสามปีนับแต่วันที่ได้รับแต่งตั้ง ผู้ที่พ้นจากตำแหน่งแล้วอาจได้รับแต่งตั้งใหม่ได้

มาตรา ๓๐ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้รับแต่งตั้งตามมาตรา ๒๘ พ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) คณะรัฐมนตรีให้ออกเพราะมีความประพฤติเสื่อมเสีย บกพร่อง หรือไม่สุจริตต่อหน้าที่ หรือหย่อนความสามารถ

- (๔) เป็นบุคคลล้มละลาย
- (๕) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๖) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

มาตรา ๓๑ การประชุมของคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม

ให้ประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๓๒ ให้คณะกรรมการมีอำนาจเรียกให้บุคคลใดมาให้อรรถาธิบายหรือให้ส่งวัตถุ เอกสาร หรือพยานหลักฐานมาประกอบการพิจารณาได้

มาตรา ๓๓ ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐปฏิเสธว่าไม่มีข้อมูลข่าวสารตามที่มิคำขอไม่ว่าจะเป็นกรณีตามมาตรา ๑๑ หรือมาตรา ๒๕ ถ้าผู้มีคำขอไม่เชื่อว่าเป็นความจริงและร้องเรียนต่อคณะกรรมการตามมาตรา ๑๓ ให้คณะกรรมการมีอำนาจเข้าดำเนินการตรวจสอบข้อมูลข่าวสารของราชการที่เกี่ยวข้องได้และแจ้งผลการตรวจสอบให้ผู้ร้องเรียนทราบ

หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐต้องยินยอมให้คณะกรรมการหรือผู้ซึ่งคณะกรรมการมอบหมายเข้าตรวจสอบข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในความครอบครองของตนได้ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลข่าวสารที่เปิดเผยได้หรือไม่ก็ตาม

มาตรา ๓๔ คณะกรรมการจะแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติงานอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่คณะกรรมการมอบหมายก็ได้ และให้นำความในมาตรา ๓๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

หมวด ๖

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร

มาตรา ๓๕ ให้มีคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาต่างๆ ตามความเหมาะสม ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งตามข้อเสนอของคณะกรรมการ มีอำนาจหน้าที่พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามมาตรา ๑๔ หรือมาตรา ๑๕ หรือคำสั่งไม่รับฟังคำคัดค้านตามมาตรา ๑๗ และคำสั่งไม่แก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือลบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามมาตรา ๒๕

การแต่งตั้งคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามวรรคหนึ่ง ให้แต่งตั้งตามสาขา ความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านของข้อมูลข่าวสารของราชการ เช่น ความมั่นคงของประเทศ เศรษฐกิจและการคลังของประเทศ หรือการบังคับใช้กฎหมาย

มาตรา ๓๖ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารคณะหนึ่งๆ ประกอบด้วยบุคคลตามความจำเป็น แต่ต้องไม่น้อยกว่าสามคน และให้ข้าราชการที่คณะกรรมการแต่งตั้งปฏิบัติหน้าที่เป็นเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการ

ในกรณีพิจารณาเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารของหน่วยงานของรัฐแห่งใด กรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารซึ่งมาจากหน่วยงานของรัฐแห่งนั้นจะเข้าร่วมพิจารณาด้วยไม่ได้

กรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร จะเป็นเลขานุการหรือผู้ช่วยเลขานุการไม่ได้

มาตรา ๓๗ ให้คณะกรรมการพิจารณาส่งคำอุทธรณ์ให้คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร โดยคำนึงถึงความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารแต่ละสาขาภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่คณะกรรมการได้รับคำอุทธรณ์

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารให้เป็นที่สุด และในการมีคำวินิจฉัยจะมีข้อสังเกตเสนอต่อคณะกรรมการเพื่อให้หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องปฏิบัติเกี่ยวกับกรณีใดตามที่เห็นสมควรก็ได้

ให้นำความในมาตรา ๑๓ วรรคสอง มาใช้บังคับแก่การพิจารณาอุทธรณ์ของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารโดยอนุโลม

มาตรา ๓๘ อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารแต่ละสาขา วิธีพิจารณาและวินิจฉัย และองค์คณะในการพิจารณาและวินิจฉัยให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๓๙ ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๒ และบทกำหนดโทษที่ประกอบกับบทบัญญัติดังกล่าวมาใช้บังคับกับคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารโดยอนุโลม

หมวด ๗

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๔๐ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการที่สั่งตามมาตรา ๓๒ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๑ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อจำกัดหรือเงื่อนไขที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกำหนดตาม
มาตรา ๒๐ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๔๒ บทบัญญัติมาตรา ๗ มาตรา ๘ และมาตรา ๙ มิให้ใช้บังคับกับข้อมูลข่าวสาร
ของราชการที่เกิดขึ้นก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ให้หน่วยงานของรัฐจัดพิมพ์ข้อมูลข่าวสารตามวรรคหนึ่ง หรือจัดให้มีข้อมูลข่าวสารตามวรรคหนึ่ง
ไว้เพื่อให้ประชาชนเข้าตรวจดูได้ แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการ
จะได้นำหนด

มาตรา ๔๓ ให้ระเบียบว่าด้วยการรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๑๗ ในส่วนที่
เกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารของราชการ ยังคงใช้บังคับต่อไปได้เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งต่อพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่
ระเบียบที่คณะรัฐมนตรีกำหนดตามมาตรา ๑๖ จะได้นำหนดเป็นอย่างอื่น

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ชวลิต ยงใจยุทธ

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ ในระบอบประชาธิปไตย การให้ประชาชนมีโอกาสกว้างขวางในการได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการดำเนินการต่าง ๆ ของรัฐเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อที่ประชาชนจะสามารถแสดงความคิดเห็นและใช้สิทธิทางการเมืองได้โดยถูกต้องกับความเป็นจริง อันเป็นการส่งเสริมให้มีความเป็นรัฐบาลโดยประชาชนมากยิ่งขึ้น สมควรกำหนดให้ประชาชนมีสิทธิได้รับข้อมูลข่าวสารของราชการ โดยมีข้อยกเว้นอันไม่ต้องเปิดเผยที่แจ้งชัดและจำกัดเฉพาะข้อมูลข่าวสารที่หากเปิดเผยแล้วจะเกิดความเสียหายต่อประเทศชาติหรือต่อประโยชน์ที่สำคัญของเอกชน ทั้งนี้ เพื่อพัฒนาระบอบประชาธิปไตยให้มั่นคงและยังผลให้ประชาชนมีโอกาสรู้ถึงสิทธิหน้าที่ของตนอย่างเต็มที่ เพื่อที่จะปกป้องรักษาประโยชน์ของตนได้อีกประการหนึ่งด้วย ประกอบกับสมควรคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลในส่วนที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลข่าวสารของราชการไปพร้อมกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

**ระเบียบกระทรวงการต่างประเทศ
ว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2543**

ระเบียบกระทรวงการต่างประเทศ

ว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการ

พ.ศ. ๒๕๔๓

โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งกำหนดให้หน่วยงานของรัฐต้องจัดให้มีข้อมูลข่าวสารของราชการไว้ให้ประชาชนเข้าตรวจดูได้ ประกอบกับประกาศคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ เรื่อง หลักเกณฑ์ และวิธีการเกี่ยวกับการจัดให้มีข้อมูลข่าวสารของราชการไว้ให้ประชาชนเข้าตรวจดู ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑ กระทรวงการต่างประเทศจึงกำหนดระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงการต่างประเทศว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๓”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันที่ประกาศให้ระเบียบนี้เป็นต้นไป

ข้อ ๓ บรรดาระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่งอื่นใดของกระทรวงการต่างประเทศในส่วนที่กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ ๔ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับแก่ข้าราชการ ลูกจ้าง และผู้ที่มาช่วยปฏิบัติงานของกระทรวงการต่างประเทศ

ข้อ ๕ ในระเบียบนี้ คำว่า “ข้อมูลข่าวสาร” “ข้อมูลข่าวสารของราชการ” และ “หน่วยงานของรัฐ” ให้มีความหมายดังที่ปรากฏตามมาตรา ๔ ของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

ข้อ ๖ ให้ปลัดกระทรวงการต่างประเทศรักษาการตามระเบียบนี้ และให้มีอำนาจตีความและวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้

ในกรณีที่ไม่สามารถปฏิบัติตามระเบียบนี้ได้ ให้ปลัดกระทรวงการต่างประเทศมีอำนาจวินิจฉัยสั่งการตามที่เห็นสมควร

หมวด ๑

คณะกรรมการบริหารข้อมูลข่าวสาร

ข้อ ๗ ให้มี “คณะกรรมการบริหารข้อมูลข่าวสาร” ในกระทรวงการต่างประเทศ เรียกโดยย่อว่า “กขส.” ประกอบด้วย รองปลัดกระทรวงการต่างประเทศหรือเอกอัครราชทูตประจำกระทรวง ซึ่งปลัดกระทรวงการต่างประเทศมอบหมาย เป็นประธานกรรมการ รองอธิบดีกรมต่างๆ ในกระทรวงการต่างประเทศ ซึ่งอธิบดีมอบหมาย ผู้อำนวยการกองนโยบายและวางแผน ผู้อำนวยการกองบรรณสาร และห้องสมุด เป็นกรรมการ และข้าราชการบำนาญกระทรวงการต่างประเทศ (ระดับ ๑๐ ขึ้นไป) จำนวน ๑ ท่าน เป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

ให้ผู้แทนกรมสนธิสัญญาและกฎหมายในระดับผู้อำนวยการกอง หรือระดับอื่นตามที่อธิบดีกรมสนธิสัญญาและกฎหมายมอบหมายเป็นกรรมการและเลขานุการ

ให้ผู้แทนกองบรรณสารและห้องสมุด เป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

ข้อ ๘ ให้ กขส. มีอำนาจและหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) เสนอนโยบายหรือมาตรการเกี่ยวกับการบริหาร การจัดระบบการขอ การอนุญาต และการบริการข้อมูลข่าวสารแก่ประชาชนที่ยื่นคำร้องขอทราบข้อมูลข่าวสารตามระเบียบนี้

(๒) ให้คำแนะนำหรือเสนอความเห็นเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารที่ลงพิมพ์
ในราชกิจจานุเบกษา รวมทั้งการจัดพิมพ์และการเผยแพร่

(๓) ให้คำแนะนำหรือเสนอความเห็นเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การพิจารณา
ประเภทข้อมูลข่าวสารที่ไม่ต้องเปิดเผย หรือข้อมูลข่าวสารที่เป็นความลับของราชการ

(๔) ให้คำแนะนำหรือเสนอความเห็นเกี่ยวกับประเภทของข้อมูล
ข่าวสารที่ควรจัดเก็บไว้ที่กระทรวงการต่างประเทศหรือส่งไปยังหอจดหมายเหตุแห่งชาติ
กรมศิลปากร หรือหน่วยงานอื่นของรัฐที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาตามพระราชบัญญัติ
ข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

(๕) ให้คำแนะนำหรือเสนอความเห็นเกี่ยวกับการจัดทำและปรับปรุง
ข้อมูลข่าวสาร ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยงานสารบรรณ หรือข้อมูล
ข่าวสารอื่นที่เป็นประโยชน์ต่อราชการ

(๖) ให้คำแนะนำหรือเสนอความเห็นเกี่ยวกับการเชื่อมโยงข้อมูล
ข่าวสารกับหน่วยงานของรัฐและเอกชน

(๗) ให้คำแนะนำหรือเสนอความเห็นในกรณีที่มีปัญหาและอุปสรรค
เกี่ยวกับการดำเนินการตามระเบียบนี้

(๘) แต่งตั้งคณะอนุกรรมการหรือคณะทำงานเพื่อปฏิบัติการใน
เรื่องใด ๆ ตามที่ กขส. มอบหมาย

(๙) เสนอแนะอัตราค่าธรรมเนียมให้ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ
ตามข้อ ๑๕

(๑๐) ดำเนินงานอื่นใดตามที่ปลัดกระทรวงการต่างประเทศมอบหมาย

หน้า ๕

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๔๑ ง ราชกิจจานุเบกษา ๓ พฤษภาคม ๒๕๔๔

ข้อ ๕ การประชุม กขส. ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของกรรมการทั้งหมด จึงเป็นองค์ประชุม

ในกรณีที่มีความจำเป็นเร่งด่วน และประธานกรรมการไม่มาประชุม หรือไม่อยู่ในที่ประชุม ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการผู้หนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

ข้อ ๑๐ ให้นำความในข้อ ๕ มาใช้บังคับกับการประชุมของคณะอนุกรรมการ และคณะทำงานที่ กขส. แต่งตั้งโดยอนุโลม

ข้อ ๑๑ มติของ กขส. ให้ถือเป็นยุติ เว้นแต่มีเหตุอันสมควร หรือกรณีที่กรม/กองเจ้าของเรื่องมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ให้เสนอปลัดกระทรวงการต่างประเทศวินิจฉัยต่อไป

หมวด ๒

การจัดระบบข้อมูลข่าวสาร

ข้อ ๑๒ ให้หน่วยงานในกระทรวงการต่างประเทศจัดประเภทข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในความรับผิดชอบให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

ข้อ ๑๓ ในการดำเนินงานตามข้อ ๑๒ ให้นายงานในกระทรวงการต่างประเทศ จัดให้มีเจ้าหน้าที่เพื่อควบคุมดูแล ตรวจสอบ ติดตาม และประสานงานในการดำเนินงาน ดังกล่าวให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย

หมวด ๓

การขอข้อมูลข่าวสารและการอนุญาต

ข้อ ๑๔ ให้นายงานของรัฐ ข้าราชการ พนักงานหรือลูกจ้างของหน่วยงานของรัฐหรือบุคคลที่ประสงค์จะเข้าตรวจสอบ ศึกษาค้นคว้า หรือขอสำเนาข้อมูลข่าวสาร ทำหนังสือหรือยื่นคำขอเป็นลายลักษณ์อักษร พร้อมทั้งแสดงเหตุผลและความจำเป็น ต่อปลัดกระทรวงการต่างประเทศหรือผู้มีอำนาจอนุญาต

สำหรับกรณีจำเป็นเร่งด่วน หน่วยงานของรัฐอาจขอด้วยวาจาหรือทางโทรสารก็ได้ โดยให้แจ้งชื่อ ตำแหน่งและที่อยู่ของผู้ขอด้วย ในการให้ข้อมูลข่าวสาร ตามคำขอด้วยวาจาดังกล่าว หากมีเหตุอันควรเชื่อว่าข้าราชการผู้ให้ข้อมูลเชื่อโดยสุจริตว่าผู้ขอเป็นหน่วยงานของรัฐจริง แม้ปรากฏในภายหลังว่าผู้ขอมิใช่เป็นหน่วยงานของรัฐ ข้าราชการผู้นั้นก็ไม่ต้องรับผิดชอบ

ข้อ ๑๕ ข้อมูลข่าวสารใด หากมีกฎหมาย ระเบียบอื่น หรือมติคณะรัฐมนตรี กำหนดวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารนั้นไว้เป็นพิเศษ การขอข้อมูลข่าวสารและการอนุญาตจะต้องปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ หรือมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวด้วย

หมวด ๔

การบริการข้อมูลข่าวสาร

ข้อ ๑๖ ให้หน่วยงานในกระทรวงการต่างประเทศรวบรวม จัดเตรียม และ จัดให้มีข้อมูลข่าวสารที่ดำเนินการเสร็จแล้วและอยู่ในความรับผิดชอบ เพื่อเผยแพร่ ขยาย จำหน่ายจ่ายแจก ตรวจสอบและศึกษากันคว้า ตลอดจนจัดหาและจัดทำสำเนา ข้อมูลข่าวสารดังกล่าวตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

การบริการข้อมูลข่าวสารนอกจากที่กล่าวในวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามคำแนะนำหรือความเห็นของ กขส.

ข้อ ๑๗ ข้อมูลข่าวสารที่อยู่ระหว่างดำเนินการให้ถือปฏิบัติตามข้อ ๑๖ โดยอนุโลม เว้นแต่เป็นเรื่องลับตามระเบียบว่าด้วยการรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๑๗ หรือระเบียบที่คณะรัฐมนตรีกำหนดว่าด้วยการรักษาความลับของ ราชการ หรือเป็นเรื่องที่ไม่ต้องเปิดเผยตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ หรือที่ผู้มีอำนาจอนุญาตตามข้อ ๑๔ เห็นว่าเป็นเรื่องที่ไม่ต้องเปิดเผย

ข้อ ๑๘ ข้อมูลข่าวสารที่มีไว้เพื่อขายหรือจำหน่าย ให้คิดค่าใช้จ่ายต่างๆ ตามหลักเกณฑ์ที่ กขส. กำหนด

ข้อ ๑๙ การเรียกค่าธรรมเนียมการเข้าตรวจสอบ ขอสำเนา หรือขอสำเนา ที่มีคำรับรองถูกต้องของข้อมูลข่าวสารให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ กขส. กำหนด ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

การรับรองสำเนาข้อมูลข่าวสารตามวรรคหนึ่ง ให้ข้าราชการที่ รับผิดชอบข้อมูลข่าวสารนั้นตั้งแต่ระดับ ๓ หรือเทียบเท่าขึ้นไปเป็นผู้รับรอง โดย

ลงลายมือชื่อพร้อมทั้งชื่อตัว ชื่อสกุล และตำแหน่ง ตลอดจน วัน เดือน ปี ให้ชัดเจน
ทั้งนี้ ให้รับรองตามจำนวนที่ผู้ยื่นคำร้องขอขอให้รับรอง

ข้อ ๒๐ รายได้จากการขายหรือจำหน่ายข้อมูลข่าวสารตามข้อ ๑๘ และ
ค่าธรรมเนียมตามข้อ ๑๙ ให้ปฏิบัติตามระเบียบของราชการ

ข้อ ๒๑ การบริการส่งข้อมูลข่าวสารที่เปิดเผยทางโทรสาร ให้ดำเนินการ
ได้เฉพาะกรณีเร่งด่วน โดยให้คำนึงถึงความสิ้นเปลือง เช่น จำนวนข้อมูลข่าวสาร
ระยะเวลา และค่าใช้จ่ายในการส่ง ทั้งนี้ ให้ผู้อำนวยการกองขึ้นไป หรือผู้ที่ได้รับ
มอบหมายจากบุคคลดังกล่าวเป็นผู้พิจารณาอนุญาต

ข้อ ๒๒ การบริการข้อมูลข่าวสารให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จโดยเร็ว ทั้งนี้
ให้ถือปฏิบัติตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการปฏิบัติราชการเพื่อประชาชน
ของหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๓๒ และระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วย
การสร้างระบบบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดี พ.ศ. ๒๕๔๒

หมวด ๕

สถานที่บริการข้อมูลข่าวสาร

ข้อ ๒๓ ให้หน่วยงานในกระทรวงการต่างประเทศควบคุมดูแลข้อมูลข่าวสาร
ที่อยู่ในความรับผิดชอบให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบของราชการ และ
จัดสถานที่บริการข้อมูลข่าวสาร ดังนี้

(๑) ฝ่ายประชาสัมพันธ์ กองกลาง และฝ่ายประชาสัมพันธ์
กรมการกงสุล เป็นสถานที่ติดต่อและให้คำแนะนำเพื่อขอรับข้อมูลข่าวสาร

(๒) กองบรรณสารและห้องสมุด เป็นสถานที่ให้บริการข้อมูล ข่าวสาร และเป็นศูนย์ประสานงานกับหน่วยงานในกระทรวงการต่างประเทศ เพื่อให้ บริการข้อมูลข่าวสาร และจัดทำประกาศกระทรวงการต่างประเทศกำหนดสถานที่ติดต่อ ขอรับข้อมูลข่าวสารของกระทรวงการต่างประเทศ เพื่อลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา

ประกาศ ณ วันที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๓

นิตย พิบูลสงคราม

ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ

หลักเกณฑ์การขอข้อมูลข่าวสารและการอนุญาต

ประเภทของข้อมูลข่าวสาร	ผู้ขอ	ผู้อนุญาต
1. ข้อมูลข่าวสารที่อยู่ระหว่างดำเนินการ 1.1 ข้อมูลข่าวสารที่เปิดเผย 1.2 ข้อมูลข่าวสารที่ไม่ต้องเปิดเผยหรือเป็นความลับของราชการ	บุคคลทั่วไป	- ผู้อำนวยการกองเจ้าของเรื่องขึ้นไป - อธิบดีเจ้าของเรื่อง หรือรองปลัดกระทรวงการต่างประเทศขึ้นไป
2. ข้อมูลข่าวสารที่ดำเนินการเสร็จแล้ว 2.1 ข้อมูลข่าวสารที่เปิดเผย 2.2 ข้อมูลข่าวสารที่ไม่ต้องเปิดเผยหรือเป็นความลับของราชการ	บุคคลทั่วไป	- ผู้อำนวยการกองบรรณสารและห้องสมุด หรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย เว้นแต่ข้อมูลข่าวสารที่ยังอยู่ในความครอบครองของกอง/กรม เจ้าของเรื่องให้ผู้อำนวยความสะดวกนั้นเป็นผู้อนุญาต - อธิบดีเจ้าของเรื่อง หรือรองปลัดกระทรวงการต่างประเทศขึ้นไป

ประกาศกระทรวงการต่างประเทศ
เรื่อง การจัดระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามมาตรา 23 (3)
แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ
พ.ศ. 2540

ประกาศกระทรวงการต่างประเทศ

เรื่อง การจัดระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลตามมาตรา ๒๓ (๓)

แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ

พ.ศ. ๒๕๔๐

เพื่อให้เป็นไปตามมาตรา ๒๓ (๓) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ที่กำหนดให้หน่วยงานของรัฐต้องปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล โดยจัดให้มีการพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษาและตรวจสอบแก้ไขให้ถูกต้องอยู่เสมอ

กระทรวงการต่างประเทศ ได้จัดระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลของกระทรวงการต่างประเทศ ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ดังนี้

ข้อ ๑ ประเภทของบุคคลที่จัดเก็บข้อมูลไว้ ได้แก่ ข้าราชการระดับ ๑ - ๑๑ ลูกจ้างประจำ ลูกจ้างชั่วคราวและข้าราชการบำนาญ ของกระทรวงการต่างประเทศ

ข้อ ๒ ประเภทข้อมูลของบุคคลที่จัดเก็บข้อมูล

(๑) สมุดประวัติ

(๒) แฟ้มประวัติ

(๓) ก.พ. ๗

(๔) โปรแกรมระบบงานด้านบริหารงานบุคคลในคอมพิวเตอร์

ข้อ ๓ ลักษณะการใช้ข้อมูลตามปกติ

๑. ผู้ใช้ ได้แก่ ฝ่ายบริหารและเจ้าหน้าที่กองการเจ้าหน้าที่และฝึกอบรม

สำนักงานปลัดกระทรวงการต่างประเทศ

๒. ใช้เพื่อประโยชน์ในการบริหารงานบุคคลของกระทรวงการต่างประเทศ

ข้อ ๔ วิธีการขอตรวจดูข้อมูลข่าวสารของเจ้าของข้อมูล

เจ้าของข้อมูลยื่นคำขอตรวจดูด้วยตนเอง หรือมอบอำนาจเป็นหนังสือให้บุคคลอื่นยื่นคำขอตรวจดูข้อมูลต่อกองการเจ้าหน้าที่และฝึกอบรม สำนักงานปลัดกระทรวงการต่างประเทศ

ข้อ ๕ วิธีการขอให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อมูล

(๑) ผู้เป็นเจ้าของข้อมูลเป็นผู้ขอแก้ไขเปลี่ยนแปลง โดยทำเป็นหนังสือพร้อมแนบหลักฐานที่เกี่ยวข้องยื่นผ่านผู้บังคับบัญชาตามลำดับจนถึงผู้บังคับบัญชาระดับกองแล้วนำส่งกองการเจ้าหน้าที่และฝึกอบรม สำนักงานปลัดกระทรวงการต่างประเทศ

(๒) เจ้าหน้าที่กองการเจ้าหน้าที่และฝึกอบรม สำนักงานปลัดกระทรวงการต่างประเทศ ผู้รับผิดชอบ/ผู้ใช้ข้อมูลตามปกติ เป็นผู้แก้ไขเปลี่ยนแปลง

ข้อ ๖ แหล่งที่มาของข้อมูล

(๑) บุคคลเจ้าของข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล

(๒) กองการเจ้าหน้าที่และฝึกอบรม สำนักงานปลัดกระทรวงการต่างประเทศ ที่ทำหน้าที่ในการจัดทำข้อมูลด้านบุคลากร

ประกาศ ณ วันที่ ๒๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๔

เดช บุญนาค

ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ

ประกาศกระทรวงการต่างประเทศ
เรื่อง สถานที่ติดต่อเพื่อขอรับข้อมูลข่าวสาร
ของกระทรวงการต่างประเทศ

ประกาศกระทรวงการต่างประเทศ

เรื่อง สถานที่ติดต่อเพื่อขอรับข้อมูลข่าวสาร

ของกระทรวงการต่างประเทศ

ตามที่กระทรวงการต่างประเทศได้ออกประกาศ เรื่อง การเปลี่ยนสถานที่ติดต่อเพื่อขอรับข้อมูลข่าวสารของกระทรวงการต่างประเทศ ลงวันที่ ๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๒ นั้น

เนื่องจากได้มีการจัดสถานที่ติดต่อเพื่อขอรับข้อมูลข่าวสารของกระทรวงการต่างประเทศเพิ่มเติม จึงขอยกเลิกประกาศกระทรวงการต่างประเทศ ลงวันที่ ๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๒ และประกาศสถานที่ติดต่อเพื่อขอรับข้อมูลข่าวสารของกระทรวงการต่างประเทศ ดังต่อไปนี้

๑. ฝ่ายประชาสัมพันธ์ กองกลาง สำนักงานปลัดกระทรวง อาคารกระทรวงการต่างประเทศ ถนนศรีอยุธยา แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ๑๐๔๐๐ โทรศัพท์ ๐ ๒๖๔๓ ๕๐๐๐ หรือ ๐ ๒๖๔๓ ๕๐๑๕

๒. กองบรรณสารและห้องสมุด สำนักงานปลัดกระทรวง อาคารกระทรวงการต่างประเทศ ถนนศรีอยุธยา แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ๑๐๔๐๐ โทรศัพท์ ๐ ๒๖๔๓ ๕๑๖๕ หรือ ๐ ๒๖๔๓ ๕๑๗๐ และโทรสาร ๐ ๒๖๔๓ ๕๑๖๕ หรือ ๐ ๒๖๔๔ ๗๕๗๒

๓. ฝ่ายบรรณสาร กองบรรณสารและห้องสมุด สำนักงานปลัดกระทรวง อาคารกรมการกงสุล ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๑๐ โทรศัพท์ ๐ ๒๕๘๑ ๗๑๕๑ และ โทรศัพท์/โทรสาร ๐ ๒๕๘๑ ๗๑๕๓

จึงขอประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน

ประกาศ ณ วันที่ ๒๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

ศรีศิลป์ พลเดชา

เอกอัครราชทูตประจำกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน

ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ